

HAYALDE KALAN YAŞAM

Ahmet Güvener

***BU KİTAPÇIK DİYARBAKIR KİLİSESİ'NİN
KATKILARIYLA HAZIRLANMIŞTIR.***

Lalebey Mah. Ana Sk. No: 35 Urfakapı / Diyarbakır
Tel. 0 412 224 67 46 **E-mail:** dbkilisesi@yahoo.com
www.diyarbakirkilisesi.com

GDK YAYIN NO: 93
KİTAP: HAYALDE KALAN YAŞAM
YAZAR: AHMET GÜVENER
KAPAK: AMY BRISTOW

ISBN: 978-605-5739-22-5
SERTİFİKA NO: 16231

© **Gerçeğe Doğru Kitapları**
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul - Türkiye
Tel: (0212) 567 89 92
Fax: (0212) 567 89 93
E-mail: gdksiparis@yahoo.com
www.gercegedogru.net

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/87
Topkapı, İstanbul

Baskı: Şubat 2011

Ahmet Güvener

HAYALDE
KALAN
YAŞAM

GDK

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	7
1 ÇELİŞKİLİ HAYATIMIZ	11
2 DOYUMSUZ HAYATIN SEBEBİ	35
3 DOYUMLU HAYATIN SIRRI	49
4 ÇELİŞKİSİ OLMAYAN BİR HAYAT	57
SONSÖZ	73

ÖNSÖZ

İnsanların söylemlerinden hayata bakış açıları hemen belli olur. Dikkat edersek bu söylemlerin ortak noktası, tüm insanların *hayalinde kalan mutluluktur*. Bu hedefe ulaşmak için her insanın farklı ve kendine göre yöntemleri olsa da ortak amacımız gerçek mutluluğu yaşamak ve yaşatmaktır.

Özellikle mutsuz olmak isteyen birisini hiç görmedim. Peki, herkes mutlu olmaya çalışırken, gerçek anlamıyla mutlu olabilmiş birine rastladınız mı? İnsanların hemen hepsi, birbirine bu kadar yakın bir hedef (mutluluk) belirleyip mutlu olmak istiyorlarsa, neden çok azı mutluluğu tadabiliyor? Çok ilginç değil mi, arzumuz ve düşüncemiz iyiye kucak açar ve onu isterken eylemlerimizde çok farklı bir gerçek görünür; bu gerçek arzumuz ve düşüncemizin tersini yaptığımızı gösterir ve sonunda her şey kaosa sürüklenir. Hâlbuki hedeflediklerimizi yapabilesek mutlu olacağız, ama ne yazık ki, hedeflediğimiz şeyi içimizde bize başkaldıran kendi benliğimiz engelliyor. Bir kişi şöyle demiştir:

“Ne yaptığımı anlamıyorum. Çünkü istediğimi yapmıyorum; nefret ettiğim ne ise, onu yapıyorum... İçimde iyiyi yapmaya istek var, ama güç

yok. İstediğim iyi şeyi yapmıyorum, istemediğim kötü şeyi yapıyorum... İç varlığında Tanrı'nın Yasası'ndan zevk alıyorum. Ama bedenimin üyelerinde bambaşka bir yasa görüyorum. Bu da aklımın onayladığı yasaya karşı savaşıyor ve beni bedenimin üyelerindeki günah yasasına tutsak ediyor.”

Bu sözler tam olarak bizleri anlatmıyor mu? Aklımızla iyi olanı arzuluyor ve planlıyoruz ama bedenimizde farklı bir yasa, iyi olana karşı dikleniyor ve bizi yenilgiye uğrattıyor. İşte bundan dolayı arzuladığımız mutluluğa erişemiyoruz.

Çoğumuz daha hayatı yeni anlamaya başladığımız o ilk yıllarda hayatımızın her alanında nasıl mutlu olacağımızı hayal edip derin derin düşündük. Mesela, evliliği düşünüp buna adım attığımızda mutlu olacağımızdan emindik. Anne ve babalarımızın evliliklerinde ve bize emsal olan başka evliliklerdeki bozuk ilişkiler gibi değil, çok farklı, saygı ve sevgi dolu bir evlilik yapacağımızı düşündük. Doğal olarak da bunun sonucunda saygılı, itaatkâr ve hürmetkâr çocuklar yetiştireceğimizi hayal ettik. Büyüklerimiz gibi ilgisiz değil, çocuklarımızla ilgili olmayı ve onlara her türlü sevgiyi ve olanağı sağlamayı hedefledik. Ama ne yazık ki ve ne hikmettir ki, biz istemesek de çocuklarımız asi ve başkaldıran bir yapıda yetişiyorlar. Peki, ne oldu bize, hayallerimize? Hani çok farklı olacaktık? Bu hayallerimiz yanlış mı? Hayır, doğ-

rusunu arzuluyoruz. Peki, bu hayallere erişmek mümkün değil mi? Kesinlikle mümkün. Bu dünyada da mutlu olabiliriz. Ama önce bizi bu hayallerden alıkoyan engellerle yüzleşmemiz gerekir. Ardından da bizi mutluluğa taşıyacak olan gerçekle tanışmamız gerekir. En sonunda, hayatımızın mutluluğun yoluna girmesi için belirli değişiklikler yapmaya karar vermemiz gerekecektir.

ÇELİŞKİLİ HAYATIMIZ

Sabah kahvaltıdan sonra işe gitmek için evden çıktım. Aşağıda güzel ve çok iyi hazırlanmış tatlı çocukların bir kısmının okula doğru yola koyulduklarını, bazılarının da servislerini beklediğini gördüm. Birden karşı binada dördüncü kattan bağırarak bir bayanın sesiyle irkildim. Çocuğuna yol gösterdiğini sanan bu bayan “*Aptal nerede bekliyorsun sen, servis seni oradan mı alıyor, yine servisi kaçıracaksın!*” diye çocuğuna bağırıyordu. Bu sesin hem tonu hem de içeriği beni irkiltti ve derinden üzdü. Ben bayana seslenerek, “*Bu çocuk buna inanır*” dedim. “*Neye inanır?*” diye sordu. “*Çocuğunuz aptal olduğuna inanır*” dedim. Bayan bana “*Ama hep böyle yapıyor, servisi kaçırıyor*” dedi. Zavallı bayan iyi niyetle çocuğuna yolu göstermeye çalışıyor, ama yanlış davranışlarıyla farkında olmadan çocuğu yanlış yola itiyor. Sonuç olarak hem çocuğu hem de kendisi mutsuz bir yolculuğun içersindedir.

Etrafımıza baktığımız zaman, birbirini suçlayan, kendi sorumluluklarının farkında olmayan bir top-

lumun içinde olduğumuzu görebiliyoruz. Herkes kendini haklı ve diğer herkesi suçlu görüyor.

Sağımıza solumuza baktığımızda çevremizdeki insanların ne kadar mutsuz ve huzursuz olduklarını da görebiliyoruz.

Bir gün İstanbul'da vapurla karşıya geçerken ilgimi çeken bir durumu yanımda oturan arkadaşşıma sordum. *“Bu vapurda sana ilginç gelen bir şey var mı?”* dedim. Arkadaşım bir göz gezdirdi ve *“Evet çok ilginç; burada kimse mutlu ve neşeli değil, herkesin morali bozuk”* dedi. Gerçekten de öyleydi. Hiç kimse tebessüm etmiyor ve normal bir ruh halinde gözüküyordu. Herkeste moral bozukluğu ve umutsuz bir ruh hali vardı. Sadece İstanbul değil, nerede olursanız olun etrafınıza şöyle bir baktığınızda toplumun hemen hemen büyük bir çoğunluğunda mutlu ve sevinçli bir ruh halini göremezsiniz. Hâlbuki insanlar olarak her zaman mutluluğun, yani doyumlu hayatın peşinde koşuyoruz veya koştuğumuzu sanıyoruz.

İnsanlar ruh hallerini yüz ifadelerinden belli ederek gerçekten derin problemler içerisinde olduklarını gösteriyorlar. Ama inanın, insanların yüzde doksanı bir problemleri olduğundan bile habersizdir. Kimisi yapay bir mutluluk maskesi takıp içlerindeki derin huzursuzluğu örtmeye çalışıyor. Kimisi ise çok ciddi sorunların içinde boğulduğunu az çok fark edip yardım için sağa sola başvuruyor.

İnsanlar hangi niyetle gelirse gelsin, benim asıl işim danışmanlıktır. Ben de bu çevrenin bir insanı olduğum için tabii ki, onların bu problemlerinden etkileniyorum ve insanlara elimden gelen yardımı yapmaya çalışıyorum. Ben genelde kendi durumlarının farkında olan, ama problemlerini henüz tespit edemeyen insanlarla uğraşıyorum.

Geçenlerde, gelinini ve gelinin kardeşini yanına alarak problemleri için danışmaya gelen bir teyze ile konuştum. (Burada adı geçen şahısların gerçek adları yerine farklı adlar kullanılmıştır.) Kendisinin adı Ayşe, gelininin adı Elif ve problem yaratan oğlunun adı ise Ali'ydi. Elif kendisine değil kaynanasına acıdığı için, kaynanasının tansiyonu çıkar ve ölür diye benden çare arıyordu. Hâlbuki Elif'in kendisi acınacak bir durumdaydı. Kocasını anlatırken hayret ettim. Kocasını internet aracılığıyla İzmir'de bir bayanla tanışmış, bunlar ilişkiyi ilerletmişler ve adam İzmir'e gitmiş. İzmir'de bu bayanla bir süre yaşadık-tan sonra adam İzmirli bayanı alıp kendi şehrine, ailesinin yanına yerleştirmiş. Annesine ve karısına, *"Fatoş benim karımdır, bundan sonra burada yaşayacak"* demiş. Tabii ki Fatoş kocasının evli ve üç çocuğu olduğunu yeni duymuştur, ama bu gerçek umurunda bile değildir. Ben anlamam deyip geçmiş evin içerisine. Bu şekilde yaşarlarken, hem kocasının korkusundan hem de misafirperverlik anlayışından ötürü bütün hizmeti Elif yapıyormuş. Ama Fatoş, yani İzmir'den gelen bayan, bir süre sonra bu

hayattan sıkılmış. İzmir’de istediği gibi gezen kadın Diyarbakır’da kendini eve hapsolmuş gibi hissediyormuş. Bir de eve gelen kadınlar ve akrabalar ona gerçekten iğrenerek ve çok soğuk bir şekilde bakıyorlarmış.

Fatoş, bu durum karşısında fazla dayanamamış. Ali’yi ikna edip kocanın adına olan evin tapusunu da alıp tekrar İzmir’e gitmişler. Kocanın ya şehvetten ya da gerçek aşktan ötürü gözü artık kesinlikle hiçbir şeyi görmüyormuş. Kadının onu kandırmasıyla evin tapusunu Fatoş’un üzerine geçirmiş. Elif artık ortada kalma tehlikesi içerisindeymiş. Evi üzerine geçiren kadın evi satacağım deyince zavallı kayınbaba oğlunun ayıbını kapatmak, gelin ve torunlarının ortada kalmasına mani olmak için evi biz alacağız deyip borç harç yapıp kadına evin parasını vermiş. Ama bu para da suyunu çekince Fatoş, Ali’yi evden kovmuş. Bir de Elif’e ve Ali’nin annesine telefon açarak *“Ben oğlunuzu istemiyorum başıma bela ettiniz, alın onu başımdan”* deyip telefonda olmadık hakaretleri etmiş.

Ali bütün bunların parasızlıktan başına geldiği kanaatindeymiş. Eve telefon açmış, *“Ben eve geliyorum, hemen bana beş bin lira para ayarlayın”* demiş. Ama evde gerçekten de beş kuruş para yokmuş. Bunu söylediklerinde, *“Ben geliyorum sizleri parçalayacağım”* demiş. Elif ve anne korku ve çaresizlik içinde beklemeye koyulmuşlar. Ali gerçekten gelmiş, evi viraneye çevirmiş, kendisini de jiletleyerek

göğsünü ve kollarını paramparça etmiş. Elif ve annesi Ali'yi hastaneye götürüp pansuman ve gerekli müdahaleleri yaptıktan sonra beraber eve dönmüşler. Ama Ali hâlâ o kadını arıyor “*Ben Fatoş'suz yaşamam*” diyormuş.

İşte bu şekilde kadın kocasının evde yine ortalığı dağıtacağını ve kaynanasının bu durumu kaldıramayacağını düşünerek gelip bizim kapımızı çaldı.

Peki, beni hayrete düşüren şey neydi? Beni hayrete düşüren şey, kadının üzerine gelen ikinci bir kadına razı olması, üç tane çocuğunun bundan sonra mahvolmasını normal karşılaması, kocanın kendisini bir kadın değil köle olarak kullanmaya kalkacağı gerçeğini normal görmesiydi. Fakat Elif bütün bu problemleri göremeden kaynanasının tansiyonu için kaygılanıyordu. Oysa üç çocuğuyla birlikte kendisi ömrünün sonuna kadar zaten her gün ölecekti. Bu psikoloji çocuklarını mahvedecek, onları da ileride babalarına benzetecekti.

Nedir onları bu hale getiren etken? Bu kadınları sağlıksız bir psikolojinin içerisine sokan ve bu hale getiren etken ne olabilir? İsteyerek mi bu hale geldiler, yoksa haberleri olmadan birileri mi onları bu noktaya itti? Yoksa mutsuzluk onların kaderi midir?

Ben öyle bir şeye inanmıyorum, çünkü bizi yaratan mutlu olalım diye yarattı.

Ortak Hayalimiz:

Her insanın amacı mutlu olmak ve sorumlu olduğu insanları mutlu etmektir. Tabii ki mutluluk anlayışı kişiden kişiye değişir. Eğer mutluluk, en azından kısa bir süre için de olsa işteki veya evdeki sorunları unutup arkadaşlarıyla kafa dağıtmaksa kişi kendince mutlu hissedebilir. Bunun dışında, evindeki ve çevrendeki sorunları görmeyip vurdumduymaz davranabiliyor ve bu şekilde mutlu oluyorum diyorsan, gerçekten mutlu olduğunu sanarak kendini avutabilirsin.

Ama benim arzuladığım ve çoğu insanın yaşamak istediği mutluluk bu değildir. Benim arzuladığım mutluluk kişinin kendisiyle barışık olması ve 'keşkesiz' bir yaşama sahip olmasıdır. Kişi kendisiyle barışıkrsa gerçekten o hayattan zevk alır ve doyumuna erişir. Doyumlu hayat budur. Ama kişi kendisiyle barışık değilse, her durumda, ister zengin ister fakir olsun, yaşamı doyumsuzdur. Mutluluğu bir anlıktır; yaz yağmuru gibi çarçabuk biter, ardından sıcaklar daha etkin bir şekilde canını sıkar. Geçmişine bakıp yaşadığı hayatı gözden geçirdiğinde, sanki hiç yaşamamış, sadece dünyada dert ve hüsrarla geçen bir ömür sürmüş olduğunu görecekler.

Kendisiyle barışık olamayan kişilerin göstermiş oldukları başlıca belirtiler yaptıklarının, düşündüklerinin ve söylediklerinin birbirini tutmamasıdır. Bu tür insanlar çok iyi birer öğütçü olabilirler, ama o öğüt-

leri kendileri uygulamazlar. Böyle bir kişi nasıl mutlu olabilir? İşte ne yazık ki, toplumun büyük bir çoğunluğu bu tür insanlardan oluşuyor.

Başımdan geçen çok ilginç bir öyküyü sizinle paylaşmak istiyorum. Büroma bir kadın geldi, “*Sorunumu sizin çözeceğinizi söylediler*” diye hemen söze başladı. “*Nedir sorunuz*” dedim. “*Ben kendi kocamı tanımıyorum, onun davranışları bana çok tuhaf ve tutarsız geliyor, hâlbuki biz birbirimizi seyerek evlendik, evlilikten önceki ve evliliğimizin ilk yıllarındaki kocam değil artık çok değişti; bu da bana çok acı çektiriyor*” dedi. Bayan kocasını anlatmadan, ben “*Bir dakika ben size kocanızı anlatabayım*” deyip lafını kestim. “*Kocanız size evde hiç iyi davranmıyor, ama bir misafirliğe gittiğinizde başka insanların yanında mutluluk tablosu çiziyor. Kendi çocuklarınıza zaman ayırıp gerekli ilgiyi göstermiyor, ama arkadaşlarınızın veya misafirliğe gittiğiniz evin çocuklarına ilgi gösteriyor. Hatta çocukların babalarına çocuklara daha fazla nasıl yaklaşabileceğini anlatıp nasihat veriyor. Size kaba, başka bayanlara harikulade nazik ve sevecen davranıyor. Komşularınız size ne harika, ne kadar iyi bir kocanız olduğunu ve çok şanslı olduğunuzu söylüyor. Yani kocanız dışarıda farklı evde farklı, iş yerinde çok daha farklıdır.*” Kadın gözlerini fal taşı gibi açmış bana bakıyordu. Sonra o şokla “*Kocamı nereden tanıyorsunuz?*” dedi. “*Ben kocanızı tanımıyorum genel insan portresini çizdim*” dedim. Kadın hayretle

devam etti “*Ama tıpkı benim kocamı anlatıyorsunuz*” dedi. Ben ona “*Sadece senin kocan değil insanların çoğu böyledir*” dedim.

Aynı Hayal Kırıklığı:

Gerçekten de insan olarak hep bu durumları yaşıyoruz. Hayatımız, düşüncelerimiz ve söylediklerimizle çelişiyor. Düşüncemizde harika bir evlilik yapıp mutlu olmak ve bu mutluluktan da harikulade çocuklara sahip olacağımızı düşledik. Aklımızda bir hedef vardı: “*Ben babam gibi, ben gördüğüm evlilikler gibi bir evlilik yapmayacağım. Ben eşimle harika bir şekilde, mutlu ve sevgi dolu bir hayat kuracağım. Evliliğimi asla soğutmayacağım ve elimden gelenin daha fazlasını yapıp evliliğimi devamlı mutlu ve huzurlu tutacağım. Eşimle devamlı zaman geçirip devamlı ona sevgimi yansıtacak ve bunu ona söyleyeceğim. Çocuklarıma sadece baba değil, arkadaş ve dost olacağım. Onlarla oyun oynayacak, gezecek onlarla olabildiğince zaman geçireceğim. Onların bana paylaşmadıkları bir problemleri olmayacak. Beni sadece bir baba değil bir arkadaş ve dost bilecekler. Eşim beni işten dönerken özlemle kapıda bekleyecek, her saniyem mutluluk ve huzur olacak.*”

A. Aile içi Sıkıntılar:

Şimdi dönüp hayatınıza baktığınızda, çocuklarınız büyümüş, her biri kendi düşüncesine göre hareket ediyor ve sizinle aralarında uçurumlar var. “*Acaba*

nerede hata yaptım?” diye düşünöyorsunuz. “Eşimle aramda bir sürü problem, oğlum ayrı telden kızım ayrı telden çalıyor. Bunu mu hayal etmişim ben?” diye soruyorsunuz kendinize.

Başkalarının hayatlarında irkilerek, yadırgayarak gördüğümüz bu tür şeylerin aynıları bizim de arkamızdan geliyor. Biri bizi uyandırıp bu gidişatı düzelte ne kadar da böyle gideceğe benziyor. Tavır ve davranışımızın kimlere, nasıl ve hangi şekilde yansıdığını düşünmeden yaşıyoruz. Ağzımızdan çıkan her sözün ileride birçoklarının hayatına etki edeceğinin farkında değiliz; bu etki olumlu da olabilir olumsuz da. Böylece her gün geleceğin tohumlarını yakınlarımızın hayatlarına çoğu zaman pek düşünmeden ekıyoruz.

İnsan öyle bir yaratıktır ki, her şeyi hisseder. Anne karnına düşen bir cenin bile Tanrısal bir yaratıktır ve o da belli bir olgunluğa eriştiğinde anne karnından kendisini ilgilendiren şeyleri hisseder ve bu şekilde olgunlaşır veya ölür. Çocuk, anne karnında annesi veya babası tarafından istenip istenmediğini hissedebilir. Peki, bunun tepkisini ne zaman gösterir? Onu pek tahmin edemeyiz, ama bunu bilmeliyiz ki, bu istenme veya istenmeme durumu hayatının her anını karartan koyu bir bulut gibi onu kaplar. Bunun tam tersini de düşünebiliriz. Bu çocuk dünyaya meydan okuyan bir kişi olarak özgüvenli bir yapıya da kavuşabilir. Peki, kendisi bunun farkında mıdır?

Hayır. Ama farkında olduğu şey hayatındaki kısırlık veya tam tersi verimliliklidir.

Çocukların karakterleri birbirlerinden çok farklıdır. Tanrı onları apayrı ve özenle yaratmıştır. Ama bizler ne hikmetse, onları hep birbirlerine benzetmek için uğraşırız. “*Bak Ali dersini bitirdi, ama sen daha uğraşıyorsun!*” “*Bak Ali her verileni giyiyor, ama sen hiçbir şeyi beğenmiyorsun, dersini yapmaz, odanı temizlemez, hiçbir sorumluk taşımazsın; sen ne biçim çocuksun, aklın fikrin oyun oynayıp yaramazlık yapmakta. Sen ne zaman adam olacaksın!*” Bazen komşunun veya bir akrabanın çocuğuyla kıyaslarız. “*Bak Ersin’in dersleri hep beş, ama senin derslerinin tümü zayıf. Sen adam olmazsın! Benim dediklerim zaten bir kulağından girip öbüründen çıkıyor; ben kime anlatıyorum ki!*”

Kız çocuklarını ise çok daha fazla aşağılayarak işliyoruz. Bu işlemde anneler çok daha büyük bir rol oynarlar. “*Senin saçın uzun ama aklın kısa, sen neye yararsın ki, şimdi baban eve gelsin sana yapacağını bilir.*” Ya da “*Kardeşin geldiğinde senin haddini bildirir*” der. Bu çocuk şöyle bir sonuç çıkarır: “*Beni erkek olan herkes dövebilir, erkek olan herkes bana haddimi bildirebilir, bunu normal karşılamalıyım!*” Bu sonuca aklıyla varmaz, ama her zaman yaşadığı için doğal olarak kabullenir.

Erkek çocuklarımızla daha çok ilgilenerek, onları her durumda etkili kılmaya çalışarak veya bir şey

verilecekse önceliği onlara tanıyarak, kız çocuklarınıza şunu anlatıyoruz: *“Sen olmasan da olur, benim oğlum var ve kimseye ihtiyacım yok. Senin hiçbir değerim yok.”*

Ailelerin çok büyük bir çoğunluğu dünyaya bir kız çocuğu geldiği zaman erkek çocuk olmadığı için buruk bir sevinç yaşar. Bu istememe duygularını çocuğun hissetmemesi mümkün değildir. Ayrıca eğer evde başka bir kız çocuğu yani abla varsa, bu onu çok daha derinden etkileyecektir. Çocuk, *“Demek ki kız olduğum için babamın ve annemin yanın-da benim hiçbir değerim yok. Keşke hiç var olmasaydım”* der ve içine kapanır. Büyük olan kız çocuğu, Anne dünyaya yeni bir çocuk getirdiği için anneye hayırlı olsun ziyaretine gelen kişilerde de bunu görür. Kız çocukları olduğu için aile hiç üzülme, aksine kız çocuğundan dolayı sevinse bile onlar, *“Hiç üzülmeyin inşallah Allah size ileride hayırlı bir evlat verir”* derler. Bunu demekle kız çocuğunun aileye hayırsız bir yük olduğunu söylemiş olurlar.

Artık bu çocuk evde her olumsuz olaya kendisinin sebep olduğunu düşünecektir. Anne baba tartışıp kavga ettiğinde sorumlu kendisidir diye inanmaktadır.

Artık bu çocuk evde her olumsuz olaya kendisinin sebep olduğunu, anne baba tartışıp kavga ettiğinde sorumlunun kendisi olduğunu düşünecektir

Peki, bu şekilde büyüyen çocuklar hangi psikolojiye sahip olacaklar? Bu çocuklar büyürler ve yuva kurmak için evlenirler. Her zaman sizin yetiştirdiğiniz hatta sizin yetiştiğiniz gibi pısrık, içine kapanık ve kendilerinin değersiz olduğunu bildiğinden dolayı kocasına hiçbir zaman güvenemez. Kocasını gerçek bir sevgi ile onu sevse bile o sevginin asla gerçek ve karşılıksız olduğunu kabul edemez. Dengesiz davranış ve sözlerle kocasına savunmasız ve çaresiz olduğunu hissettirir. Kadın dövülmeye, aşağılanmaya, fırçalanmaya ve tüm suçu kendi üstüne almaya zaten hazırdır. Kocasını onu suçlayıp aşağıladığı zaman, hiç itiraz etmez veya kendisini savunmaz. Kendi gözünde zaten işe yaramaz ve değersiz biridir. Onuru ve özgüveni çocukluğunda elinden alınmıştır.

Bu kadın çocuklarını büyütüp evlendirdikten sonra her bir çocuğuyla dengesiz ilişkiler içerisine girecektir. Doğru bir anne ve baba emsali göremediği için gözünde doğru olanı uygulayacaktır. Bu da çocuklar arasında taraf tutma nadiren de olsa kız çocuklarından yana bir yakınlık şeklinde görülebilir ama erkek çocuklarından karakteri güçlü olan tarafı tutar zayıf olandan ise nefret etme olasılığı yüksektir. Aslında farkında değildir, o nefret çocuğuna değil kendisinedir. Annesi babası kendisini sevmeyip dışladığı için kendi kendisini suçlamış ve kendisinden nefret etmiştir. Kafasında ben erkek olsaydım, ben bu kız gibi olsaydım ve ya böyle bir yapıda olsaydım diye kendisini başka kardeşlerle ve ya çocuklarla kıyas-

lamıştır. İşte bu yüzden problemin kökünü bilmeden karakterde zayıf olan kendi çocuğundan nefret edip daha güçlü olan çocuğunun tarafını tutar. Gelinleriyle ise genelde barışık bir yaşam içerisinde olamaz. Hatta nefrete varan sözlerle gelinlerini kendisinden uzaklaştırır. Kendisine göre elinde tek kalan değerleri oğullarıydı ama bu değerleri de gelinler almıştır. Gelinler kendisine yaklaştıkça kendisi gerilip daha saldırganlaşır ve hatta hakaret ederek kendisini savunur. Gelinlerden gelen sevgi sözcükleri içten içe onu heyecanlandırır ve hoşuna gider. Ama şimdiye kadar bu şekilde bir yaklaşım görmediği için hem bunun samimi olduğuna inanmaz hem de gururundan dolayı bu sevgiye ihtiyaç duyduğu halde bunu kabul etmez.

Erkek çocuklarda gözüken en büyük belirtiler ise ergenlik yaşta aşırı cinselliğe yönelme özellikle pornografi içerikli kaynaklar edinme ve mastürbasyona düşkün olmaktır. Ruh hali devamlı huzursuz ve mutsuzdur. İçine kapanık, dıştan bakıldığında sanki güçlü ve tuttuğunu koparan bir eda ama içyapısı ne yazık ki hasarlı ve hastadır. Evdeki kardeşler arasında hiç doğru bir ilişki yoktur. Her zaman farkında olmadan birbirlerini aşağılama ve birbirleri üzerinde egemenlik kurma yarışı içerisinde dirler. Genelde kardeşler arasında devamlı küsmeler, birbirini suçlamalar, şiddet ve hakaret yaşanmaktadır. Ne yazık ki bu yapıdaki bir genci sağlıklı bir şekilde uyarsan bile kendisi bunu bir hakaret ve aşağılama olarak

algılayacaktır. Çünkü şimdiye kadar doğru bir şekilde teşvik edilip düzeltilmemiş aksine olur olmaz yerde azarlanmış ve aşağılanmıştı. Bu yüzden iyi niyetle düzeltilip teşvik edilse bile bunu yanlış bir şekilde algılamaya hazırdır. Kardeşler büyüüp evden ayrıldıktan sonra artık birbirini arayıp sormayan, mesafeli bir ilişki içerisinde olurlar. Bir araya geldikleri zamanlar ise ya bir cenaze ya düğün ve ya özel törenlerdir.

Bazen durumlar bu kadarla da kalmayabilir. Yukarıdaki kişilik bozukluğunun kaynağı sevgisiz ve ilgisiz bir aile yapısının sonuçlarıdır. Ama ne yazık ki toplumda çok daha vahim sonuçlar görmekteyiz. Bu da ilgisiz ve sevgisizliğin yanında evde şiddet ve alkolün de olmasıdır. Evde alkol ve şiddet olduğu zaman –bu sadece şiddet de olabilir- çocuklar her zaman tedirgin ve huzursuz bir şekilde babanın hangi psikolojiyle eve geleceğini tahmin edemeden beklemek zorunda kalmaktadır. Bu belirsizlik ve kaygılar çocuklarda ileride belki de hiçbir zaman aşımamayacak iç tahribatlar yaratacaktır. Bunun sonucunda da çocuklar genelde pısırık, korkak olur ve asla yetki olarak kendisinden üstün hatta yetki bakımından eşit olan kişilere bile kendilerini ifade edemezler. Her zaman insanları hoşnut etmek için yarış içerisinde olacaktırlar. Bu yapıdaki yetişkinler asla otorite olarak gördükleri kişilere hayır demesini beceremezler. Kendisinden istenen göreve ne zamanı vardır ne de kendisinin işidir. Buna rağmen çekindiğinden dolayı

hayır demesini beceremez. Çekinme konuları farklılıklar gösterebilir. Bunlar bana zarar verebilir, bana kırılabilir, benimle arası bozulur, benimle arkadaşlık etmez, ayıp olur gibi nedenler olabilir. Ama karşıdaki kişiye hayır diyemediği için de hem içten içe kendi kendisini suçlar hem de kendisine görev veren bu kişiyi suçlar.

Genelde aldığı işi ya zamanında bitiremez ya da hiç başlamaz. Bu yüzden her zaman yüreğinde kaygı ve tedirginlik vardır. Telefon çaldığında tedirginidir biri selsene bile tedirgin olur.

İster arası iyi olan biri olsun ister mesafeli bir arkadaşlığı olsun hatta eşi bile kendisini telefonla aradığı zaman telefonu açmakla açmamak arasında gider gelir. Çoğunlukla da telefonlara cevap vermez. Bu onu çok daha agresif ve öfkeli bir adam yapar.

Hayatından hiçbir zaman memnun değildir. Zevksiz bir hayat ve: *“hayat bu mudur?”* diye, içinden çıkılmaz bir sorgunun içerisine girer. Eğer aile o anı göremezse bu kişi intihar bile edebilir. Genelde de bunu aile göremeyecektir. Ne yazık ki şiddetin olduğu aile ortamında bunlara sık sık rastlamak mümkündür.

Kişilik bozukluğu olan bu şahıs zamanı geldiğinde evlenip yuva kuracaktır ama ne yazık ki evlikte kendi üzerine düşen hiçbir sorumluluğu kabul etmeyecektir. Suçlu eşidir, suçlu çocuklarıdır ama kendisi ise

elinden geleni yaparak tüm sorumluluğunu yerine getirmiştir! Eşi aptal ve beceriksiz, çocukları yaramaz ve soytarıdır! Onlarla ilgili sorunlar kendisine zamanında iletilmemektedir, iletilmiş olsaydı o çözebilirdi! Çocuklarını ve eşini kendine layık görmemektedir! Sanki bir başkası, onu sevmeyen biri uzaydan bu baş belalarını onun eline bırakmıştır!

Koca aslında bir yönden haklıdır. Eşi, çocukların evde veya dışarıda çıkardıkları hiçbir problemi kocasına açmamaktadır. Neden? Çünkü sağlıklı bir çözüm şeklini önceden ailesinde görememiştir. Kendi annesi sorunları babasına açtığında babası ortalığı dağıtmış, çocukları döverek perişan edip tehdit savurarak işi çözmeye gitmiştir. Bunu gören kız çocukları, korkuyla büyüdükleri ve aynı olayları yaşamak istemedikleri için o yöntemden kaçınır. Evde kavga çıkmasını engellemek için tüm olup bitenleri kocalarından saklar ve kapatmaya çalışırlar. Bu neyi getirir? Çocuklarının sorunlarını gizleyip yalan söylediğinden hem kocasının hem de çocuklarının güvenini yitirir. Haliyle de kocasının suçlamasıyla karşı karşıya kalacaktır.

Bu suçlama ve problemlerden kaçış erkeği rahatlatmış mıdır? Hayır, vicdanı rahatsızdır, ama elinden gelen bir şey olmadığı için suçlayıcı tavrını sürdürür. Bunun üzerinde düşünür, çare arar ama çözemez. Çünkü önceden gerçekten böyle problemlerin çözümünü görmemiştir. Kendisi hata yaptığında aşağılanmış ve azarlanmıştır. Bu yüzden bu sorunlarla

karşı karşıya kaldığında kendisi de çözüm şekli, yanı çıkış yolunu bulamayınca öfkelenip aynı yolu çıkış yolu olarak kullanır. Bu yapıdaki bir baba çocuk küçükken pek problem yaşamaz. Ama çocuk büyür doğal olarak problemler yaşamaya başladığı an çaresiz kalır ve baba bunu öfke ve şiddetle çözmeye çalışır. Bunun sonucunda çocuğuyla arasında mesafe oluşur ve gittikçe de bu mesafe derinleşir. Bazen de baba fiziki olarak aile ile birlikte ama ruhsal olarak aileden uzaktır. Hiçbir sorumluluğu yerine getirmez. Sadece maddi olarak elinden geleni yapar ama evdeki hiçbir sorumluluğu yerine getirmeyip eşine bırakır. Kadın da doğal olarak kendisine ait olmayan bu yükün de altına girecektir. Ama taşıyamayacağı kadar ağır bir yük altında olduğu için kendisine ait asli görevini de ihmal edip ileride ailede daha da kötü sorunların ortaya çıkmasına sebep olacaktır. Anne hem babanın ilgisizliğinden hem de ağır yükten aşırı stresli ve öfke nöbetlerine girer Çocukları eğitip terbiye etmekte yetersiz kalır. Bu da çocuklara küfür ve şiddet olarak yansımaya başlar. Artık çocuklar anne ve babanın varlığıyla yokluğu arasında gidip gelmektedir. Babaya aksettirilen problemler baba tarafından öfke, küfür ve şiddet şekline aileye yansır. Baba kendi ruh halinin içerisinde huzursuz bu defa kendince işin öncesine gider ve hayatını irdeler. Aklına ana babası gelir. O zaman onları da suçlamaya başlar. *“Annemden babamdan güzel bir evlilik mi gördüm, annem babamla kavga eder, küserler ve aylarca konuşmazlardı. Bir sorun*

çıkırsa, suçu bana atarlardı. Beni hiç dinlemezlerdi ki! Ne zaman beni insan yerine koyup karşılıklarına aldılar ki. Karşılıklarına aldıklarında da babam bana hep sen adam olmazsın, sen işe yaramaz birisin, sana yaptığım masraflara yazık der beni aşağılardı. Annem zavallı biçare hiçbir şey bilmez, bilse de elinden gelip de bunu bana aktaramazdı. Bana ne verebildiler ki şimdi ben aileme ve çocuklarıma bir şeyler verebileyim.”

Bunlar sürekli insanlardan duyduğum gerekçeler. Belki kendilerince haklılar. Gerçekten ideal bir evlilik, ideal bir anne baba görmedik. Ama peki anne-babamız gördüler mi? Yok onlar da görmediler, o zaman biz kimi suçlayalım?

Şimdi de suçlamalarımızı biraz hafifletip anne-babamıza biraz merhamet ederek şöyle bir suçlama getirebiliriz: *“Annem babam eğitim görmemiş zavalılardı, eğitim görmüş olsalardı, böyle bir duruma düşmezlerdi. Ben de onlardan emsal alabileceğim harika bir örnek görebilirdim.”* Ama bir de etrafımızdaki eğitilmiş insanların evliliklerine bakın, aynı değil mi? Belki farklı problemleri yaşıyorlar. Aslında en yüksek boşanma oranı da eğitilmiş insanların arasındadır.

Bu defa da şöyle bir mazeret aklımıza gelir. *“Aslında çevre bizi etkiliyor. Çevremiz iyi olsa, aydın insanların olduğu, ekonomik bağımsızlığın olduğu, insan haklarının tam olduğu bir yerde olsaydık bu*

durumları yaşamazdık.” Sizce gerçekten bu böyle midir? Eğer böyle düşünüyorsak, dönüp Avrupa’nın zayıflamış aile yapısına bakmamız yeterli olur. Aile ve ahlak kavramı neredeyse kalmamıştır. Tabii ki her Avrupalı böyledir demiyorum. Ama Avrupa’nın genel aile yapısı bu değil midir?

Bu mazeretler sadece yüreğimizden kaçmak, kafamızı kuma gömmekten başka bir şey değildir. Belki bilinçli bir şekilde açık açık bu mazeretlerin arkasına sığınmıyoruz, ama genel olarak insanımızın portresi budur.

Mazeretleri bırakıp en baştaki hayalinizi ve isteklerinizi tekrar anımsayın. İdeal bir evlilik, ideal bir yuva, ideal bir hayat, ideal bir çevre, peki bunlar için ne yaptınız? Eşinize yaklaşip onu anlayarak onun sizden ne beklediğini bilmek için hangi çabayı harcadınız? Eşiniz sizinle zaman geçirip konuşmak istediğinde, siz ona “*Her zaman yan yanayız zaten, ne konuşacağız ki?*” dediğinizde neleri yitirdiğinizi hiç fark ettiniz mi? Bunu yapmakla onu yabancılaştırıp onu kendinizden yavaş yavaş uzaklaştırdınız. Çocuğunuz size ne zaman yakındı? Bir ile on yaş arasındaki dönemde. Peki, ondan sonra ne oldu? Çocuğunuzdan uzaklaştınız; çocuk kendi dünyasını kurdu ve bu dünyada siz yoksunuz. Hâlbuki çocuğun en çok ihtiyaç duyduğu zaman bu dönemdir. Çocuk artık dışarıdaki hayatla tanışmakta, karakteri hızlı bir şekilde şekillenmektedir. Eğer bu süreçte siz onunla ilgilenmiyorsanız bilin ki başka etkenler onunla ilgi-

lenir. Bunların sebebi de çevre, ekonomik bağımsızlık veya insan haklarının olmayışı değildir.

B. Toplumsal Sıkıntılar:

Sadece aile hayatının üzerinde durmayalım. Her insan gibi biz de toplumda saygın, sözü dinlenen, insanların hürmet ettiği biri olmak isteriz. Bir düşünün, hayallerinizin içeriği nedir? Toplumda methedilen, girişkenliğiyle övülen, fikrine başvurulmuş bir kişi olmak istemiyor muydunuz? Siz konuşurken hikmetinizden ötürü herkes susup sizi dinleyecek. Gençler sizin fikirlerinizden ve bilgeliğinizden söz edip size saygı duyacaklar. Kim arzulamaz bunu, kim istemez böyle bir yaşamı? Herkes bunu arzular ve herkes böyle bir yaşamı ister. Peki, kimde var böyle bir yaşam?

İnsanlardan bu sözü hep duydum: “*Şimdiki aklım olsaydı...*” Şunu kesinlikle bilmeliyiz ki, bu hayatı tekrar ve tekrar yaşama şansına sahip olsak dahi asla ideal bir eş, ideal bir baba, ideal bir kişi olamayız.

Bizler ne zaman mutluyuz biliyor musunuz? Belirli bir hedefe erişene kadar! Fakat hedefe eriştikten hemen sonra arzumuz ölüyor. Evliyseniz evlenmeden önceki süreci bir hatırlayın. Eşinizle tanışıp ondan hoşlandınız. Onu tam sizi mutlu edecek bir yapıda hatta mükemmel buldunuz. Giyimi, gülüşü, hareketleri, terbiyesi, insanlarla olan diyalogu, ne kadar güzel ve tutarlı biri diye düşündürdü sizi. Tam

sizi mutlu edecek bir kadın. Hayalinizin tamamlanması veya devam etmesi böyle bir eŒe bağlıdır. Onunla hayatınızı birleŒtirmeniz en büyük amacınız oldu artık. Ama nasıl olacak bu? Onun sizi fark etmesi ve çekici bulmasını sağlamanız gerekiyor. Bunu yaptınız, kibarlığınız, gülüşünüz, nezaketiniz, fedakârlığınız bir anda onun ilgisini uyandırdı. Artık aranızda bir elektriklenme başladı. Ona o kadar ideal bir erkek portesi çizdiniz ki, kısa bir süre sonra ilişkiniz ciddileŒti. Onunla geçirdiğiniz her saniye size zevk veriyor, sizi mutlu ediyordu. Onunla olduğunuz her an çiçekler bir başka güzel, ağaçlar bir başka güzeldi. Her Œey anlamlı geliyor, sizi mutlu ediyordu. Artık dünyalar sizindi. Hayatınız eskisi gibi olmayacaktı, çünkü artık hayalleriniz yavaş yavaş gerçekleŒiyordu. Sonra kızı isteyip niŒanlandınız. O kadar mutlusunuz ki, niŒanlınızdan bir dakika bile ayrılmak istemiyor her saniyeyi onunla yaşamak istiyorsunuz. Gördüğünüz her güzelliğe, hatta tüm olumsuzluklara bile hep olumlu bir yön bulup bakmaya başladınız; kuşların sesi, çiçeklerin rengi ve kokusu, manzaralar; anlayacağınız her tatlı ve güzel olan Œey size niŒanlınızı hatırlatıyor. Bu süreçte onunla geçirdiğiniz zaman size müthiŒ bir zevk veriyor.

Nihayet evlendiniz! Artık hayatınıza hayal ettiğiniz gibi yön verebilecektiniz. Ama bu heyecan ne zamana kadar sürdü? Onunla evlenip birkaç ay geçirene

kadar. Artık o sizindir ve onu kazanmak için ayrıca bir enerji harcamanıza gerek yoktur.

Birden o esrarengiz, hayran olduğunuz kız gitmiştir ve çok sıradan bir insan karşınızda durmaktadır. Onu nasıl tanıyıp sevmiştiniz? Ona has davranışı ve güzelliğiyle onu sevmiştiniz değil mi? Ama şimdi o kendine has davranışı ve güzelliği kalmamış, tam sizin istediğiniz gibi, sıradan biri olarak öylece karşınızda duruyor. Çünkü artık siz onun her şeyine karışır oldunuz. *“Bunu giyemezsin, bu şekilde davranamazsın, bu şekilde saçını tarayamazsın, bu kişilerle bu şekilde konuşamazsın”* diye diye kendi stilinizi kıza uyguladınız. Sonra ne oldu; hayran olduğunuz ve sizi cezbeden o tatlı ve güzel kız gitti. Onun yerine karşınıza sıradan bir kız çıktı. Çünkü O’nu siz bu hale getirdiniz.

Tabi ki, bütün evlilikler yukarıda bahsettiğimiz şekilde olmuyor, görücü usulü veya beşik kertmesi ile yani örf ve adetlerin, aile geleneklerinin baskın olduğu yerlerde ailemizin istemi doğrultusunda evlilik yapmak zorunda kalabiliyoruz. İster severek ister görücü usulü olsun, eğer beklentilerimiz bizi mutlu eden mükemmel bir eş ile ilgili ise asla mutlu olmayacağız. Ama *bizim* mutlu edeceğimiz bir eş arıyorsak her şey farklı olur. Siz yüreğinize *“Eşimi mutlu etmek en büyük hazinem ve ayrıcalığımdır”* diye koyarsanız bu sizi özgür kılacaktır. Özgürlük de sizi gerçek mutluluğa kavuşturacaktır. Ama şunu da söyleyeyim, doğal insan yapısında bu istem yoktur.

Çünkü insan doğal haliyle bencildir ve kendi çıkarını arar. Kendi mutluluğunun ötesinde bir şey düşünemez. Hâlbuki gerçek mutluluğun sırrı bunun tam tersidir: Kendimizinki değil başkalarının mutluluğu için uğraşırsak o zaman gerçek anlamda mutlu olmaya başlarız. Çünkü her zaman için vermek almaktan çok daha yücedir.

DOYUMSUZ HAYATIN SEBEBİ

Tespit ettiğimiz gibi, insanlarımız çok ciddi bir çelişki içinde yaşıyorlar. Mutlu bir hayat arzularken bu hayatı kendi elleriyle yıkıyorlar. Peki, eksik olan nedir? Sorun bizim gerçeklerimizle asıl gerçeklerin farklı olmasıdır. Mesela biz sevgiyi nasıl anlıyoruz? Birileri bizimle ilgilendiği zaman bu bir sevgi eylemidir DİYE YORUMLUYORUZ. Hâlbuki asıl sevgi senin birileri ile ilgilenmen ile başlıyor. Sevgi vermekle başlar. Ama bize öğretilen şey kendimize almaktır. Yani önce BEN! Eğer önce sen olursan her şey sen olursun ve her şeyi de kaybedersin. Neden? Çünkü sadece senin olduğun yerde bir başkasına yer yoktur. Bir başkasının olmadığı yerde bir sevgi alışverişi de olamaz, çünkü sen yalnızsın.

İnsanlar olarak bizler gerçekleri hep havada uçuşan, ama yüreğimizde olmayan gerçekler olarak yaşadık. Asıl gerçek yürekte olan ve hayata dökülendir. Yürekte bir gerçek varsa size bir güç sağlar ve sizi harekete geçirir. Ama bizim gerçeklerimiz havada uçtuğu için bunları sadece insanları etkilemek

veya kandırmak için kullanıyoruz. Bir bayana veya hoşlandığım birine bu sözü sarf etmek çok basit ve kolaydır. Ama sevgi kolay bir şey değildir. Sana sorumluluk yükler. Eğer birini seviyorsan, onun üzerindeki sorumluluğunu yerine getireceğini söylemiş oluyorsun. Ne yazık ki, bu böyle olmuyor. Nereden anlıyoruz bunun böyle olmadığını?

Sadece hedefe erişene kadar bunu devam ettirmemizden anlaşılıyor. Çünkü biz arzumıza kavuştuğumuz zaman ilgimiz ve sevgimiz tükenmeye başlıyor. Öyleyse bu sevgi havada uçuşan bir sevgidir. Havada uçuşan sevgi istediği zaman istediği yere konar ve kalkar. Ama gerçek sevgide bir bağlılık, yani devamlılık esastır. Sorumluluğunun sonu gelmez.

Peki, bendeki sorun ne? Sorun ne biliyor musunuz? Sorun günde belki onlarca kez duyduğunuz bir kelimedir. Size miras olarak verilen ve istesenez de istemesenez de sahip olduğunuz içinizdeki günahdır. Ne yazık ki, her insanın hafife aldığı, ama bir türlü başa çıkamadığı bu illet bizi bu durumlara getirmiştir. Şimdi siz de bu illeti hafife alıp bu olaya sırtınızı dönebilirsiniz. Ama şunu bilin ki, bunu yaparsanız hayatınız tekrar ve tekrar *'keşkeler'* ve *'pişmanlıklarla'* dolacaktır. Hayatımızın kamburu, taşınamayacak kadar ağır olan yükü, bizi bizden uzak tutan kalın duvar, eşimiz ve çocuklarımızla aramızı bozan bu beş harften oluşan *'günah'* gerçeğidir. Bütün hayatımızı bozan da bu illettir.

İçinde bulunduğumuz durumun portresini çok net bir şekilde çizen şu sözlere dikkat edin:

Aranızdaki kavgaların, çekişmelerin kaynağı nedir? Bedeninizin üyelerinde savaştan tutkularınız değil mi? Bir şey arzu ediyor, elde edemeyince adam öldürüyorsunuz. Kıskanıyorsunuz, isteğinize erişemeyince çekişip kavga ediyorsunuz. Elde edemiyorsunuz, çünkü Tanrı'dan dilemiyorsunuz. Dilediğiniz zaman da dileğinize kavuşamıyorsunuz. Çünkü kötü amaçla, tutkularınız uğruna kullanmak için diliyorsunuz. (İncil: Yakup bölümü 4:1-3)

Peki, bu sorun sadece bu çağın mı sorunudur? Hayır, bundan iki bin yıl önce de bu sorun vardı, bundan dört bin yıl önce de bu sorun aynıydı.

Bizim sorunumuz çevre sorunu olsaydı, ilk atamız olan Adem'in oğlu Kayın'ın zamanında çevre hari-kulade bakirdi ve onu kötü bir şekilde etkileyecek hiç kimse yoktu. Kayın'ı etkileyerek günaha sürükleyen ve kardeşini öldürmeye teşvik eden çevresi değil kendi yüreğiydi. Yüreği günahın verdiği yozlaşmayla kıskançlık ve nefretle doldu. Bu kin ve nefret de onu harekete geçirdi; kalktı ve kardeşini öldürdü. Kabil'in kardeşini öldürmesi için hiçbir sebebi yoktu. Dünya onun önündeydi. İsteddiği her şeyi sağlayabilecek bir durumdaydı. Ama yüreği onu aldattı ve kardeşini katletti.

Eğer sorunumuz mevki olsaydı, olağanüstü bir hikmet ve anlayışla donatılmış olan Kral Süleyman, fazla kadın alıp onların etkisi altında kalarak putpe-restliğe düşmezdi. Çünkü zaten ülkenin tek hükümdarıydı, bunların hiçbirine ihtiyacı yoktu. Ama Süleyman, bir kral olduğu halde günah onu da aldatıp düşürdü. Eğer sorunumuz eğitim olsaydı, bundan iki bin yıl önce yaşamış Resul Pavlus, yüksek bir eğitim almasına rağmen önceki hayatını anımsayarak şunları söylemezdi:

Ne yaptığımı anlamıyorum. Çünkü istediğimi yapmıyorum; nefret ettiğim ne ise, onu yapıyorum. Öyleyse bunu artık ben değil, içimde yaşayan günah yapıyor. İçimde, yani benliğimde iyi bir şey bulunmadığını biliyorum. İçimde iyiyi yapmaya istek var, ama güç yok. İstediğim iyi şeyi yapmıyorum, istemediğim kötü şeyi yapıyorum. İstemediğimi yapıyorsam, bunu yapan artık ben değil, içimde yaşayan günahdır. (İncil: Romalılar bölümü 7:15,17-21)

Yukarıda da belirttiğim gibi, bu ayetlere bakarak şunu anlamalıyız; bizim hayatımızın kontrolü her ne kadar bizim elimizde gözükse de aslında elimizde değildir. Çünkü eğer hayatımızın kontrolü bizim elimizde olsaydı, bizler hem iyi şeyleri arzular hem de yapardık. Şimdi ise iyi şeyleri arzuluyoruz, ama hayatımızın meyvesi olarak arzularımızın tersi olan kötülükle karşılaşyoruz. İnsanların hayatının kontrolü kendilerinin elinde olsaydı, herkes kesinlikle

mükemmel birer insan olurdu. Ama kime sorarsanız sorun, kendisinin günahkâr olduğunu itiraf edecektir.

Peki, neden aklımızda iyiye istek, yüreğimizde merhamet, şefkat ve acıma duyguları var da eylemlerimiz farklıdır? Aklımızın iyi, kutsal, adil, merhametli ve şefkatli şeyleri arzulaması, bizim Tanrı'nın benzeyişinde yaratılışımızın sonucudur. Yani Tanrı bizleri kendi suretinde yaratmıştır. Bu yüzden Tanrı gibi iyi olan şeyleri düşünüyor ve arzuluyoruz. Ama eylemlerimizin tam tersi, yani kötü yönde işlemesi ise bizim Adem'in soyundan gelmemizden kaynaklanıyor. Yani Adem'in soyundan gelen her erkek ve kadın, kabul etse de etmese de doğal olarak kendisiyle çelişen bir hayat yaşar. Yani ağzıyla doğruları söyler ve bu doğruları savunur, ama ne yazık ki hayatının işleyişinde bu doğruların genelde tersini görür. Bu da bizim Tanrı'nın benzeyişinde yaratıldığımızı, ama Adem'in günahından dolayı aynı onun gibi kötülüğün pençesine düştüğümüzün göstergesidir. Düşkün bir yaratık olduğumuz için sadece istemlerimizde iyi şeyler var, ama ne yazık ki, eylemlerimizde başka bir kanun yani kötü eylemler vardır. Bu bize nasıl bir yaşam sağlıyor? Her zaman doyumsuz ve kısır hayat yaşıyoruz.

Peki, bu dünyada doyumlu hayatı yaşayan var mı? Çelişkisiz ve keşkesiz bir hayata erişmek mümkün mü? Eğer hayatınızdaki çelişkiyi ortadan kaldırırseniz, yani söyledikleriniz, düşündükleriniz ve yaptıklarınız birbiriyle çelişen bir durumda değilse

bunu başardınız demektir. Ama ne yazık ki bunu istesek de ortadan kaldıramayız; bu bizim elimizde olan bir durum değildir. Çünkü zamanın başlangıcından bu yana tüm insanların didinip durdukları konu bu değil mi? Ama neticeye baktığımızda mutsuz ve umutsuz bir dünyadan başka bir şey görmüyoruz. Yine de içimizde bunu arzulayan bir haykırış varsa, demek ki erişilmesi de mümkün olmalı. Ama nasıl?

Şimdi önce içinde bulunduğumuz bu hayatın çelişkinin sebeplerini iyice anlamamız gerek. Sonra da nasıl çözebiliriz ona bakalım.

Çelişkinin Sebepleri:

Günah, insanın önce düşüncesini ve sonra da hareketlerini kısırlaştırır. Yani insan yüreğinde ve düşüncesinde hedeflediği ideal yaşamı yaşayamaz durumdadır. Arzuladıkları genelde iyidir. İnsan, yukarıda belirttiğim gibi merhametli, sevecen, acıyan ve adaletli bir yapıdaymış gibi görünür. Ama ne yazık ki bu erdemler sadece düşüncede ve söylemde kalmaktadır. Etrafınızdaki insanlara bakın; bu tür insanları hiç mi görmüyoruz? Tabii ki görebiliyoruz. İnsan olarak her zaman gerçekleri bilen bir yapıdayız. Her insan gerçekleri bilir ve konuşur. Fakat bildiği bu doğruları uygulamaz. Başka birisi uygulamadığı takdirde onları şikâyet eder durur. İster manevi değerlere inanan isterse inanamayan birisi olsun, insanın yüreğinde doğruluk ve adalet duyguları var-

dır. “Ben Allah’a inanmıyorum” diyen bir adamın bile yüreğinde yine de adalet ve merhamet duyguları vardır. Bunun kaynağı, Tanrı’nın insanları kendi benzeyişinde yaratmış olmasıdır. Burada yanlış anlaşılmasın, Tanrı’nın bir şekli veya şeması yoktur. Tanrı Ruh’tur. Tanrı bizi kendisine benzer yarattı, derken bize kendi adaletini, sevgisini, merhametini, şefkatini, iyiliğini, doğruluğunu, kutsallığını, kısmen yaratma özelliğini ve buna benzer daha nice sıfatları vererek yarattı demek istiyoruz. Bu yüzden insanlar Tanrı’ya inanmasalar da Tanrı’nın bu güzelliklerini yansıtırılar. Ama ne yazık ki Tanrı’ya benzer olma özelliğimiz, çoğunlukla günahtan ötürü hasar görmüştür. Artık yüreğimizdeki günah bizi Tanrı’nın benzeyişinden çıkarmak için uğraşır. Her vicdan eğitilebilir. Bir örnek vererek bunu daha iyi bir şekilde izah edebiliriz. Örneğin, hırsızın vicdanı ne zaman rahatsız olur biliyor musunuz? İşinde başarısız olunca; yani hırsız ya iş üstünde yakalanınca ya da işini tam göreceği zaman birileri işini bozunca vicdanı rahatsız olur. Bu demektir ki, hırsızın vicdanı günah tarafından eğitilmiştir.

Şimdi tekrar içinde bulunduğumuz bu çelişkinin sebeplerine dönelim. Nasıl oldu da bu duruma düştük?

A. Günahın Kaynağı:

Bizler nasıl kendi çocuklarımız için iyilik diliyor ve bunun için çocuklarımıza zemin hazırlamaya çalışı-

yorsak, Allah'ın kendisi de Adem ve Havva'yı yarattığında onlar için iyilikten ve kutsallıktan başka bir şey amaçlamadı. Onları özgür bir şekilde yarattı. Amacı Aden bahçesinde mutlu, huzurlu ve barış içinde ebediyen yaşamaları ve çoğalmalarıydı. Eğer Adem ve Havva, Tanrı'ya itaat etmiş olsalardı kesinlikle hiç ölmeyecek ve ebediyen mutlu bir şekilde yaşayacaklardı. Ama ne yazık ki, Tanrı'nın sözünü dinleyeceklerine Şeytan'ın sözünü dinlediler ve günah işlediler. Şeytan'ın kendisi aslında Tanrı'nın daha önce yarattığı baş meleklerden biriydi, ama ne yazık ki onun yükselme hırsı kendisini mahvetti ve yıkıma uğrattı. Şeytan öbür melekler gibi mutlu ve esenlik içerisinde ebediyen yaşayıp gidebilirdi. Ama onun gururu kendisini Tanrı'dan uzaklaştırdı. Tanrı *"İnsan kime yenilirse onun kölesidir"* der. Şeytan gururuna yenilip onun kölesi oldu.

Tanrı Aden bahçesini yaratırken harika ve eksiksiz yaratıp insanlığın hizmetine sundu. Amacı insanların o bahçede kendisiyle diyalog halinde kalıp doğayla ve birbirleriyle barışık bir şekilde yaşamalarıydı. Tanrı onlardan öyle zor kurallara uymalarını istemedi. Bahçedeki her şey onlara verilmiş ve hiçbir şey onlardan esirgenmemişti. Tanrı onlardan, kendisine itaat ettiklerini göstermeleri için iyiliği ve kötülüğü bilme ağacından yememelerini istemişti sadece. Bu da onların yapamayacağı bir şey değildi. Tabii ki onlara kalsaydı belki de hiçbir zaman bu ağacın meyvesinden yemeyeceklerdi. Ama Şeytan artık

sapmış ve yola gelmez bir melek olduğu için önüne gelen her yaratığı Allah'a karşı isyan ettirmeye çalışıyordu.

Şeytan insana yaklaştığında her zaman bizim zayıf yönümüzü bilir. Kesinlikle mantıksız bir sebeple insana yaklaşmaz. İnsanın yüreğinde yer edecek ve akla uygun şeyler sunar. Adem ve Havva'ya yaklaştığında aynı tutarlı mantığı onlara sundu. Ortamı hazırlamak için Şeytan yılan kılığında Adem ve Havva'ya yaklaşır şunları söyledi: *“Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?”* Tanrı'nın böyle bir şey söylemediğini Şeytan zaten biliyordu, ama bu konuya girmek için iyi bir yoldu.

Dediğim gibi, Şeytan insana çok sinsi ve kurnaz bir şekilde yaklaşır. Kadın da hemen tuzağa düştü: *“Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz”* diye yanıtladı, *“Ama Tanrı, 'Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz' dedi.”* Artık Şeytan'la bir diyalog başlamıştı. Eğer Şeytan'la bir diyalog başlamışsa genelde kazanan Şeytan olur. Bu diyalogu sürdürmek isteyen Şeytan: *“Kesinlikle ölmezsiniz” dedi, “Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyi kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız.”* Sunduğu ve söylediği şeyler insan için çok arzulan ve cazibeli şeylerdi. Gözleri açılacak iyiyi ve kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaklardı. *Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik*

kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi.” (Tevrat: Yaratılış 3:1-7)

Şeytan, Tanrı gibi olma arzusuyla kendini mahvetmiş ve düşmüştü. Şimdi de aynı ayartıyla insanlığın atasını ayartmak istiyordu. Ne yazık ki, Adem ve Havva bu cazibeli teklifi kabul ederek Tanrı’ya sırt çevirdiler. Adem ve Havva meyveyi yedikleri için günahlı olmadılar, Tanrı’nın “*yapmayın*” dediği şeyi yapıp itaatsizlik ettikleri için günahlı oldular. Meyveyi yemek hiç kimseyi günaha sokup ölüme mahkûm etmez. İnsanı günaha sokup ölüme mahkûm eden Tanrı’ya itaatsizlik etmektir.

B. İnsanlara Yansıması:

Yıllardır bu soruyla karşı karşıya kalıyorum. Adem’in günahı neden beni bağlasın ki! Bakın aslında içinde devindiğimiz bu hayatın her saniyesinin insanları ne kadar etkilediğini göremiyoruz. Eğer anne babanız mutsuzsa ve evde huzurları yoksa bu sizin ruh halinize yansıyor. Şöyle bir örnek vermek mantıklı olabilir: Düşünün, babanız kendisine emanet edilen serveti bir çırpıda kaybetti. Bu sizi etkiler mi, etkilemez mi? Tabii ki etkiler. Adem Tanrı’dan emanet aldığı kutsallığı ve hayatı itaatsizlikten dolayı bir çırpıda kaybetti. Bu beni ilgilendirmez deseniz de, bu sizi ilgilendiriyor. Çünkü Adem gibi siz de Aden bahçesinden kovuldunuz ve şimdi buradasınız. Şunu diyebilir misiniz: “*Adem, Aden bahçesinden*

kovuldu ama ben hala Aden bahçesindeyim. ” Hayır, hepimiz Adem’in bedeninde Aden bahçesinden kovulduk ve şimdi dünyada doğduğumuz için dünyada yaşıyoruz. Günahın içerisindeyiz ve Adem gibi zamanı geldiğinde öleceğiz. Eğer öleceksek bu günahlı olduğumuzun mutlak kanıtıdır.

Adem’in günah işlemesi bizim hayatımızı da elimizden aldı. Adem dokuz yüz otuz yılına kadar yaşayabildi. Neden, çünkü zaten insan hiç ölmek üzere yaratılmıştı. Günah işledikten sonra hem ruhsal olarak hem de fiziksel olarak ölüme mahkûm oldu. İtaatsizlik onun hem hayatını elinden aldı hem de kısırlaştırdı. Doyumsuz ve çelişkili hayatı ilk yaşayan, atalarımız Adem ve Havva’ydı. Bir bakıma en fazla acı çeken de onlar oldu. Çünkü onlar hem Aden bahçesindeki o yüce ve doyumlu yaşamı gördüler hem de bu dünyadaki yaşamı yaşadılar. Bu dünyadaki yaşamlarını sürdürürken hem kendilerinin hem de gelecekte doğacak çocuklarının hayatlarını da mahvettiklerini görerek vicdan azabı çektiler.

Bir düşünün; siz arabanın direksiyonundayken kuralları hiçe sayıp kaza yaptığınız için arabanızın içerisinde olan çocuk ve torunlarınızın hayatını da mahvediyorsunuz. Siz bu çocuklarınızın ve torunlarınızın sakat ve verimsiz hayatlarını gördükçe her zaman *“neden kurallara itaat etmedim”* deyip vicdan azabı çekmez misiniz? Adem’in durumu da bu şekildeydi.

C. Sonuçları:

Dünyanın haline baktığımız zaman sorunu görmemek mümkün değildir. Herkes harika bir şekilde birbirine akıl veriyor, ama verdiği o harika öğütlerin tersini yapıyor. Herkes insan haklarından ve eşitlikten söz ediyor, ama herkesten önce ihlal eden kendisidir. Adem ve Havva hiçbir sorun olmaksızın harika bir şekilde yaşayıp gidiyorlardı. Ama Tanrı'ya itaatsizlik edip günah işledikten sonra Adem hemen eşi Havva'yı suçladı. Havva'nın mazereti de kendini haklı çıkarır bir biçimdeydi. Çocukları daha kötü ve iğrenç şeyler yaptılar. Kayın kalkıp hiçbir sebep yokken kardeşini öldürüp sanki hiçbir şey yokmuş gibi eve döndü. Kardeşinin canını, geleceğini çaldığını hiç düşünmedi.

Sadece atalarımız değil, hiç tereddüt etmeden her birimiz bir diğerrinin geleceğine el uzatabiliyoruz. Herkes mazeretini harika bir şekilde uydurmuş bir şekilde kendini haklı görmekte. Torpille iş görüyor, mazereti hazır; elektriği, suyu kaçak, mazereti hazır; işe gitmez, mazereti hazır; karnesi yok, ama ilacını ücretsiz alır, mazereti hazır; malı mülkü var, ama sosyal güvence kartını bir yolla devletten almış, mazereti hazır. Bunların tümü günahın size vermiş olduğu rahatlıktır. Hâlbuki siz bir başkasının geleceğini hatta çocuklarınızın geleceğini çalmaktasınız. Peki, neden bu kadar rahatız? Çünkü günah bizi uyuşturmuştur. Her şeye bir mazeret ve kılıf bulmak için çaba harcıyoruz. Vicdanınız da rahattır. Gerçek-

ten vicdanınız rahattır, çünkü vicdanınız günah tarafından uyuşturulmuştur. Nasırlaştırılmış, duyamaz hale gelmiştir. Peki, günaha esir olmuş insanın çaresi ne olabilir? Var mı öyle bir çare? Evet vardır!

DOYUMLU HAYATIN SIRRI

Aslında bu mutsuz ve umutsuz durumun bir çaresi var, hem de tek bir çare. Bu çare bizim beklediğimizden çok farklı olabilir, çünkü insan doğal haliyle gururunu okşayacak çözümler arar. Fakat Tanrı'nın bize sunacağı çare, insanı bu duruma düşüren gururun tam tersi olsa gerek. Önce insanların izledikleri yanlış yöntemleri belirleyelim, sonra da gerçek ve doğru çareye geleceğiz.

Aden bahçesinde Adem ve Havva'nın uyması gereken kurallar zinciri yoktu. Tanrı'nın onlardan tek bir isteği vardı; o da iyiliği ve kötülüğü bilme ağacını yememeleriydi. Ama şimdi hayatımıza baktığımızda Tanrı'nın vermiş olduğu binlerce kurallar ve bunun yanında bunları anlamamız için nice örnekler vardır. Peki, baştan neden yoktu da şimdi bu kadar kurallar zinciri var? Bu kurallar hem bizi hem de Tanrı'yı tanıtıyor. Başlangıçta, yani Aden bahçesinde bu kuralların olmamasının sebebi, Tanrı'nın zaten Adem'e yakın olması ve kendisini ayrıca tanıtmasına gerek olmamasıydı. Adem de Tanrı'ya bağlı olduğu için

yüreğinde saflıktan ve kutsallıktan başka bir şey görmüyordu. Musa peygamber aracılığı ile gelen Şeriat, bize kendi yüreğimizi ve zayıflığımızı, Tanrı'nın da ne kadar kutsal ve yüce olduğunu gösteriyordu. Şeriat “*zina etmeyeceksin*” demeseydi, bizler zinanın günah olduğunu bilemeyecektik. Şeriat “*çalmayacaksın*” demeseydi, çalmanın günah olduğunu bilemeyecektik. Bu kurallar Tanrı'nın standardının bizlerden ne kadar yukarıda ve erişilmez olduğunu gösteriyor. Mesela, Tanrı'nın “*zina*” ile ne kastettiğini İsa Mesih şöyle açıklıyor: “*Tevrat'ta 'zina etmeyeceksin' dediğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, bir kadına şehvetle bakan her adam, yüreğinde o kadınla zina etmiş olur*” (İncil: Matta 5:27-28). Eğer zina buysa kim zina etmemiş? Şeriat'ta zinanın cezası, hatta zinayı bırak, kardeşine öfkelenmenin cezası cehennem azabıdır.

O zaman şunu anlamalıyız ki, Şeriat bize kurtulmamız için Tanrı tarafından verilmemiştir. Şeriat sadece bizim Tanrı'nın yasaları karşısında ne kadar çürük ve bunları asla yerine getiremeyen bir yapıda olduğumuzu, Tanrı'nın da erişemeyeceğimiz kadar yüce ve kutsal olduğunu göstermektedir. Yani Şeriat asla kirlenmeyen, hiçbir ayıbı görmemezlik etmeyen kusursuz bir boy aynasıdır. Bu aynanın önüne geçip baktığımızda bizim ne kadar kirli ve çirkin varlıklar olduğumuzu görürüz. Bu aynanın orada olması bizi ne güzelleştirir ne de paklar. Sadece bizlere günahımızı göstererek her gün moralimizi bozar.

Peki, Tanrı'nın amacı bizi her zaman moral bozukluğuna uğratmak ve günahımızın altında ezmek mi? Veya Kendisinin ne kadar güçlü ve kutsal, bizim ise ne kadar günahlı ve güçsüz olduğumuzu göstermek mi? Kesinlikle hayır! Öyle olmuş olsaydı, Adem'i ve Havva'yı o kutsal yerde özgür ve kutsanmış bir şekilde yaratmazdı. Demek ki Tanrı'nın amacı insanların kendisine dolaysız bir şekilde yaklaşmaları, konuşmaları ve kendisinde olan o kutsallığı alarak özgür olmalarıdır.

*“Bir insanın Tanrı'ya itaatsizlik edip günah işleme-
siyle bütün insanlığın bundan etkilenmesi Tanrı'nın
adaletine sığar mı?”* diye bir soru gelir aklımıza. Aslında adalete bakacak olursak, her gün işlediğimiz günahlar ve hayatımızla göstermiş olduğumuz isyanımız, kesinlikle Tanrı'nın gazabını hak ettiğimizin kanıtıdır. Tanrı sadece bizim düşüncelerimizi yargılasa, O'nun önünde asla kurtulamayız. Ama Tanrı öyle merhametlidir ki, Adem'in günah işlediği o Aden bahçesinde insanlığa lütfetti. Adem ve Havva'ya cezalarını açıklarken Şeytan'ı da azarladı ve şimdi kazanmış olduğu zaferin geçici bir zafer olacağını ilan ederek bir *“Kurtarıcı'yı”* vaat etti. Bu Kurtarıcı da aynı Adem gibi insanlığın temsilcisi olacaktı. Aynı zamanda bu Kurtarıcı insan kaynaklı olmayacaktı, yoksa bizim gibi günahkâr olsa bize ne yararı olabilirdi? Bizler her ne kadar Tanrı tarafından yaratılsak da cinsel birleşme yoluyla meydana

gelmekteyiz. Ama Adem doğrudan Allah'ın mucizesiyle meydana geldi.

Bu vaat edilen Kurtarıcı da böyle ulvi bir şekilde ortaya çıkacaktı. Bir kere yine insan eli değmeden bakireden doğması gerekiyordu. Baştan vaat edilen bu Kurtarıcı İsa Mesih'in kendisiydi. Adem topraktan, İsa Mesih ise direk Allah'ın Vahyi yani ağzından çıkan Kelamın beden almış hali olarak dünyaya geldi. Peygamberler İsa'nın kimliği ve yapacakları hakkında çok net bildirilerde bulundular. Yani insanlığın günahı için kefaretiler edip ölmesi, ölümü yenip dirilmesi, dirildikten sonra yüzlerce insana gözüklük onlarla yaşaması, göğel alınması ve tekrar gelecek olması gerekiyordu. Ayrıca daha nice detaylarına giren peygamberlik sözleri vardır.

Haklı olarak aklınıza şöyle sorular gelebilir: "Mesih'in diğer peygamberlerden ne farkı var ki? Tamam, Allah'ın Sözü'dür. Çok üstündür, ama diğer peygamberlerin veremeyip de Mesih'in verdiği ne olabilir? Daha önemlisi, hayatımızda yaşadığımız bu hüsrarla bir ilgisi var mı?"

Bizim problemimiz nerede başladı? Aden bahçesinde, Adem'in itaatsizliğinden sonra hayat dengeleri altüst oldu. Adem bu günahı işlemekle ruhsal olarak hemen öldü, bedensel olarak da yaşlanıp ölüme doğru ilerlemeye başladı. İç varlığı Tanrı'ya itaat etmek yerine kendi benliğinin arzularının peşinde koşan bir yol izler oldu. İstemleri ve hayalleriyle yaptıkları

tam ters bir reaksiyon göstermeye başladı. İnsan olarak Aden bahçesindeki iyi işleri ister oldu, ama ne yazık ki eylemlerinde çok bencilce ve sonradan keşke dedirten şeyler görmeye başladı. Kiminle başladı bütün bunlar? Adem'le! Kiminle son bulacak İsa Mesih'le! Ama nasıl? Kutsal Kitap şöyle der:

Nitekim şöyle yazılmıştır: "İlk insan Adem yaşayan can oldu." Son Adem'se (İsa Mesih) yaşam veren ruh oldu. Önce ruhsal olan değil, doğal olan geldi. Ruhsal olan sonra geldi. İlk insan yerden, yani topraktanır. İkinci insan göktendir. Topraktan olan insan nasılsa, topraktan olanlar da öyledir. Göksel insan nasılsa, göksel olanlar da öyledir. Bizler topraktan olana nasıl benzediysek, göksel olana da benzeyeceğiz. (İncil: 1. Korintliler 15:45-49)

Yukarıdaki ayetlerde belirtildiği gibi, İsa Mesih böylece Adem ve soyundan gelen diğer peygamberlerden çok farklı bir konumdadır. Tüm peygamberler bizim gibi, Adem gibi "topraktan"dır. Mesih ise babasız, yani bakireden doğarak doğrudan Tanrı'dan gelmiştir. Bunun yanında günahlı insan benzerliğinde günah sunusu olarak gönderildi ama günah işlemedi. Bu şekilde bizim Adem'den miras aldığımız günah illeti İsa Mesih'e bulaşmamıştır. Mesih dünyadaki yaşamında, hem yüce öğretilerinde hem de mükemmel mucizelerinde bu göksel doğruluğu her yönden sergiledi. O'nun hayatında hiçbir çelişki yoktu. Söylediklerini tam tamına uygulardı. Mesela

sevgiyle ilgili söylediği şu söze dikkat edin: “*Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur*” (İncil: Yuhanna 15:13). Sonra İsa Mesih kendi hayatıyla bu sözleri en çarpıcı şekilde yerine getirdi. Yaşamının sonunda İsa Mesih, Tanrı’nın insanlara olan sevgisinin en büyük göstergesi olarak ve insanların içinde hapsedikleri bu günah zindanından kurtarmak için insanlık uğruna çarmıha gerilip öldü. Üç gün sonra da ölümü yenip hayata geri döndü.

İnsanlar olarak ağızımızdan çıkan sözlerin sorumluluğunu taşımadan yaşıyoruz. Bir arkadaşımız veya bir dostumuz bizleri aradığında konuşmayı sonlandırmak için “*bir emrin bir isteğinin var mı*” diye düşünmeden ağızımızdan sözleri yuvarlıyoruz. Karşıdaki kişi buna istinaden ihtiyacını dile getirince de çeşitli mazeretlerle adamı geçiştiriyoruz. Ama İsa Mesih’in söylediklerine ve yaptıklarına baktığımızda çok farklı bir erdemlilik görüyoruz. İncil’i okuduğumuzda hemen ilğimizi çeken şey Mesih İsa’nın kendisinden dilekte bulunan birine, “*senin için ne yapmamı istersin*” diye sorar. Kişi ihtiyacını söyledikten sonra elini o kişiye uzatır ve dileğini gerçekleştirir. Çelişmeyen kişilik ve söz erdemliğı budur. Laf olsun diye, senin için ne yapmamı istersin veya bir emrin var mı diyerek hem içimizi hem de karşıdaki kişinin içini çürütmeyelim. Bunda bir doyumluluk yoktur. Doyumluluk Mesih İsa’nın örneğinde olduğu gibi söyledikleri ile yaptıklarının çelişmeme-

sinden gelmektedir. Mesih, tüm bunları bilinçli bir şekilde isteyerek yaptı öyle ki, hem tüm insanlar O'nun bu yüce kurtuluşuna iman ederek günahlarından af bulsunlar hem de vaat edilen “göksel” hayata sahip olsunlar. Zaten başlangıçtan beri Mesih'in yeryüzüne gelmekteki amacı buydu. Kendisinin dediği gibi, “*Bense insanlar yaşama, bol yaşma sahip olsunlar diye geldim*” (İncil: Yuhanna 10:10). İşte hepimizin arzuladığı doyumlu ve mutlu hayatın sırrı!

Peki, Mesih'in sözünü ettiği “*bol yaşama*” nasıl kavuşabiliriz? Öncelikle, bu yaşama Mesih'i tanımakla kavuşulabilir. Diğer insanlar gibi Mesih sadece doyumlu ve mutlu bir hayattan bahsetmekle yetinmedi, kendisi öyle bir hayata sahipti. En büyük örneğimiz kendisiydi. İsa Mesih Baba Tanrı'yla barışık bir hayat sürdürdüğü gibi hayatının her bir adımını Tanrı'nın Ruh'una boyun eğerek yaşadı. Hiçbir zaman kendi benliğine hizmet etmedi. Hayatı boyunca Tanrı'nın yüce işlerini yaparak O'nun yüceliğini amaç edindi. Kendisinin dediği gibi: “*Yaşam veren Ruh'tur. Beden bir yarar sağlamaz. Sizlere söylediğim sözler ruhtur, yaşamdır*” (İncil: Yuhanna 6:63). Böylece Tanrı'nın büyük lütfu olan İsa Mesih gelip bu kurtuluş işini tamamladıktan sonra Kutsal Ruh hem kendisinin yaptığını onaylamak hem de ona iman edenlerde bu doyumlu yaşamı hayata geçirmek için her bir canı mühürler ve hiçbir zaman ondan ayrılmaz. Aksine o kişinin hem iyiyi istemesi hem de iyi olan şeyi yapması için bu Ruh o

kişiye gc verecektir. Adem Tanrı'ya itaatsizlik sonucu bu Ruh'u yitirmişti. Ama şimdi İsa Mesih aracılığıyla bu Ruh'u alıyoruz ve bu Ruh bizim içimizi temizliyor. Bu yüzden İsa Mesih şunu diyor: "*Kutsal Yazı'da dendiği gibi, bana iman edenin 'içinden diri su ırmakları akacaktır'*" (İncil: Yuhanna 7:38). Adem'le içimizde kıskançlık, kin, nefret duyan hatta kardeş kanı döken bir duruma geldik; ama İsa Mesih'le içimizden diri su ırmakları akma vaadini aldık. Ayrıca Adem'le ölümü ve kısır bir yaşamı, ama İsa Mesih'le dirilişi ve bol yaşamı miras alıyoruz. "*İsa Ona 'Diriliş ve yaşam Ben'im' dedi. 'Bana iman eden kişi lse de yaşayacaktır'*" (İncil: Yuhanna 11:25).

ÇELİŞKİSİ OLMAYAN BİR HAYAT

Sevgili okur, bunlar uzak ve hayal olan sözler değildir. Bunlar binlerce insanın hayatında görülen apaçık gerçeklerdir. Bu insanların İsa Mesih'e gelmeden önce gerçekten güçlü hayalleri vardı. Ama ne yazık ki, hayalleri erişilemeyen, sadece uzaktan selamlanan şeylerdi. Oysa İsa Mesih'e iman ettikten sonra hem arzuları değişti hem de o arzularını harika bir şekilde yaşamaya başladılar. Neden? Çünkü artık içlerinde bu hayalleri gerçekleştirme gücü olan Tanrı'nın Ruh'u bulunuyor. Şimdi keşkesiz ve doyumlu bir yaşam sürebiliyorlar. Eşleriyle ve çocuklarıyla barışık ve haz aldıkları bir yaşamın içerisinde.

Tabii ki bunu yaparken ilk etapta çok zorlandılar. Çünkü Mesih onlara, görmüş oldukları emsallerin ve eğitimin dışında bir yol göstermiştir. Ama bunu yaparken hiçbir zaman kaosa sürüklenmediler, çünkü önlerinde izleyebilecekleri örnek bir yol vardı. Bu yol iki bin yıl önce gelen harika bir yaşam ve kimsenin gösteremediği alçakgönüllülüğü göstererek in-

sanlık için kendisini feda eden Mesih İsa'nın kendisiydi.

Mesih İsa sizin de mutlu olmanızı istiyor. Şimdiye kadar yakalayamadığınız mutluluğu yakalamanızı ve esenliği doruklarda yaşamanızı istiyor. Açıkça söyleyeyim; bu o kadar kolay değildir. Mesih İsa sayesinde bunu yapmak mümkündür; ama sadece kendini alçaltanlar bunu başarabilir. Siz aileniz için kendinizi alçaltmaya hazır mısınız?

Hemen hemen her ana baba, kendilerine istemler ve şikâyetlerle yaklaşan çocuklarına şöyle der: *“Ya biz kimin için çalışıyoruz, sizin geleceğiniz için değil mi? Bu güne kadar kendimiz için ne yaptık ki? Hep sizin geleceğiniz için çalışıp didindik.”* Aslında bu şeylerde gerçek payı vardır. Ama bir gerçek daha var; biz kendimiz için, yani kendi egomuzu tatmin etmek için de didiniyoruz. Eğer, gerçekten yukarıdaki söylediklerimi yapıyorsak yani kendimizi değil eşimizi ve çocuklarımızı düşünerek emek veriyorsak, işte size bir fırsat.

Şimdiye kadar hep beklenti içerisinde olduğunuz, evde yemek hazır, evde her şey düzenli, her şey tıkırında diyen ses değil, ben gidip her şeyi yoluna koymalıyım, eşime ev işlerinde yardım edeceğim diyen bir yürektir. Şimdiye kadar erkeğe bulaşık yıkamak yakışmaz diyen sesleri bastırıp evde eşinizle birlikte veya, *“biraz sen dinlen ben bulaşıklarını yıkayım”* diyen erdemlilik, yuvanızın altına zemin

olacak ve sevgi tohumları ekecektir. “Benim eşim bunlardan anlamaz ben bunu yaparsam o şumarıp tepeme çıkar” diyen o ses sizin egonuzdan gelen sestir ve sizin yuvanızı viraneye çeviren zaten budur. Şimdi artık başka bir sese, Tanrısal sağduyunun sesine kulak verin.

Bir demet çiçek alıp eşinize götürün ve kibar bir şekilde “Beni affet, ben gerçekten sana haksızlık ediyorum, ama inan bundan sonra her şey düzelecek. Bunu ben yapamam, ama beni seven ve kendisini benim uğruma feda eden birisiyle beraber yapacağım” diyebilecek erdemliliği gösterebilerseniz bu şeyler olacak. Belki ilk etapta eşiniz bunun içten geldiğini anlayamayacak. Bunda haklıdır da. Bunca bencilce davranıştan, bunca yıpratıcı sözden sonra hemen inanmasını beklemeniz büyük saflık olacaktır. Onu ya çocuklarınızın önünde ya arkadaşlarının önünde ya da akrabalarının önünde rencide edip küçük düşürdünüz. Ama eşinizi ve ailenizi kazanmak için bu yönde sadakat gösterip bunları, bu güzellikleri tekrarlamaya değmez mi?

Hanımfendi, belki bunları okurken siz de bu satırlarda gerçek yüreğinizi görebilirsiniz. Kocanızın, hak etmediğiniz bir tavır ve ses tonuyla size yaklaştığına inanıyorum. Ama sizin onu körükleyen bakışlarınız veya cevaplarınız acaba ortalığı kasıp kavuran ateşi daha da alevlendirmiyor mu? Bunun yerine o bağıırken siz susup bekleseniz, ortalık sakinleştikten sonra eşinize sakin bir şekilde o konu hakkında

konuşmak istediğinizi söylerseniz nasıl karşılar acaba? Bakın bunu ilk kez yaptığımızda kabul etmeyebilir, ama inanın sert olan o taş a bir darbe vurdunuz demektir. Bunu yaptıkça o sert taş yavaş yavaş çatlayacak ve siz o aralıktan içeri gireceksiniz. Ama ne yazık ki kadınlarımız kocalarıyla ilgili bir şey keşfetmişler. Kocalarının en hassas olan yerlerini anlamışlar ve canlarını yakmak için o yerlerine dokunup onları zıvanadan çıkarıyorlar. Peki, bu evinizin ruh halini olumlu mu etkiliyor yoksa evinizi yaşanmaz bir yere mi dönüştürüyor? Tabii ki eviniz yaşanmaz bir hale geliyor. Acaba bu durumdan çocuklarınızın psikolojisi nasıl etkileniyor? Böyle evlerde, bırakın çocukların durumunu, çiçekler bile solgundur. Böyle evlerde çocukları düşünmek insanı çaresiz bir duruma düşürür. Ama çaresiz değilsiniz. Eğer alçakgönüllülüğü takınır ve eşinize saygılı bir şekilde yaklaşırsanız, bunda çözümsüzlük değil etrafınıza da emsal olacak bir çözüm üretirsiniz.

Çocuklarınız konusunda da aynı şey geçerlidir. Bizler toplum olarak, “çocuklar yanlış yapar, biz onları azarlarız, gerekirse döveriz ve onları pişman ederiz” diyen bir düşünceye sahibiz. Ama bu çocuklar bizim çocuklarımız ve bu çocukları biz yetiştirdik. O zaman sorumluluğunuzu kabul edin ve her bir çocuğunuzla tek tek ilgilenin. Yapmış olduğunuz yanlışlıklardan alçakgönüllü bir şekilde özür dileyin. Öncelikle onunla gerektiği gibi ilgilenmediğiniz, ona iyi bir örnek göstermediğiniz, şimdiye kadar ona bağırıp

çağırıp kaba davrandığınız, onun önünde eşinizle tartıştığınız için af dilemelisiniz. Bunlar size ağır mı geldi? Evet, gerçekten ağır şeylerdir. Ama bunlar, alçakgönüllüler için erdemli ve makbul şeylerdir. Böyle kişiler için gururlarından çok aileleri önemlidir. Ailelerinin huzuru onların en büyük temennisidir. Bu temenni için kendilerini alçaltmaya her zaman hazırdırlar.

Bunun dışında bir çözüm yoktur. Evet, ne yazık ki bu kesin bir gerçek. Karşıdan durumu değiştirecek bir çözüm bekliyorsanız, bunun olması hayalde kalacaktır. Ama siz kendinizi alçaltır ve erdemli bir yol izlerseniz, çözümün ortaya çıktığını göreceksiniz. Bu sadece sizin için bir kazanç olmayacak, sizden sonra çocuklarınız da sizin örnek olacak yolunuzu izleyeceklerdir. Siz onlar için bir bereket kaynağı olacaksınız. Sizin eşiniz sizden gurur duyacak, çocuklarınız sizin fikirlerinizden faydalanacaklar. O zaman vicdan azabı çekmeden konuşabilirsiniz. Şimdiye kadar öğüt veriyordunuz, ama siz o öğütleri uygulamıyordunuz ama şimdi hem söyleyen hem de uygulayan olarak vicdanınız rahat konuşabilirsiniz.

Bakın, size harikulade bir örnek göstereyim. Hem de bu örneği bizlere veren şahsiyet Mesih İsa'nın kendisidir. İncil'in Luka bölümünde İsa Mesih şöyle bir benzetme anlatır:

İsa, "Bir adamın iki oğlu vardı" dedi. "Bunlardan küçüğü babasına, 'Baba' dedi, 'Malından

payıma düşeni ver bana.' Baba da servetini iki oğlu arasında paylaştırdı.

Bundan birkaç gün sonra küçük oğul her şeyini toplayıp uzak bir ülkeye gitti. Orada sefahat içinde bir yaşam sürerek varını yoğunu çarçur etti. Delikanlı her şeyini harcadıktan sonra, o ülkede şiddetli bir kıtlık baş gösterdi, o da yokluk çekmeye başladı. Bunun üzerine gidip o ülkenin vatandaşlarından birinin hizmetine girdi. Adam onu, domuz gütmek üzere otlaklarına yolladı. Delikanlı, domuzların yediği keçiboynuzlarıyla karnını doyurmaya can atıyordu. Ama hiç kimse ona bir şey vermedi.

Aklı başına gelince şöyle dedi: 'Babamın nice işçisinin fazlasıyla yiyeceği var, bense burada açlıktan ölüyorum. Kalkıp babamın yanına döneceğim, ona, Baba diyeceğim, Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim. Beni işçilerinden biri gibi kabul et.'

Böylece kalkıp babasının yanına döndü. Kendisi daha uzaktayken babası onu gördü, ona acıdı, koşup boynuna sarıldı ve onu öptü. Oğlu ona, 'Baba' dedi, 'Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim.'

Babası ise kölelerine, 'Çabuk, en iyi kaftanı getirip ona giydirin!' dedi. 'Parmağına yüzük takın, ayaklarına çarık giydirin! Besili danayı getirip kesin, yiyelim, eğlenelim. Çünkü benim bu oğlum ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu.' Böylece eğlenmeye başladılar.

Babanın büyük oğlu ise tarladaydı. Gelip eve yaklaştığında çalgı ve oyun seslerini duydu. Uşaklardan birini yanına çağırıp, 'Ne oluyor?' diye sordu.

O da, 'Kardeşin geldi, baban da ona sağ salım kavuştuğu için besili danayı kesti' dedi.

Büyük oğul öfkelenmiş, içeri girmek istemedi. Babası dışarı çıkıp ona yalvardı. Ama o, babasına şöyle yanıt verdi: 'Bak, bunca yıl senin için köle gibi çalıştım, hiçbir zaman buyruğundan çıkmadım. Ne var ki sen bana, arkadaşlarımla eğlenmem için hiçbir zaman bir oğlak bile vermedin. Oysa senin malını fahişelerle yiyen şu oğlun eve dönünce, onun için besili danayı kesttin.'

Babası ona, 'Oğlum, sen her zaman yanımdasın, neyim varsa senindir' dedi. 'Ama sevinip eğlenmek gerekiyordu. Çünkü bu kardeşin ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu!' (İncil: Luka 15:11-32).

Evet, bu yürek Tanrı'nın takdirini kazandığı için bu örnek İncil'de bulunuyor. Bizler “*vay bizi üzenin haline; benim onurumu bu oğlan yere çaldı. Kimse-nin yüzüne bakamaz oldum, beni hem maddi hem de manevi yönde perişan edip rezil etti*” edası içerisinde yüreğimizi besliyoruz. Sonra çocuk eve dönmek isterse veya evdeyken bize yaklaşmaya çalışırsa gururumuz onun bize yaklaşmasına izin vermiyor.

Örnekteki babada ise çok farklı bir yürek vardır. Çocuğun babasından kendisi henüz sağken mal istemesi zaten Ortadoğu kültürüne sığmayan bir şeydir. Çünkü bu baba için şu anlama geliyordu: “*Senin öleceğin yok, ne zaman gebereceğini bilmiyorum, sen en iyisi benim mirasımı ver de ben hayatımı yaşayayım.*” Ama baba buna rağmen hiç itiraz etmeden malını iki oğlu arasında paylaştırdı. Malı paylaşırken dikkat etmek lazım ki Baba kendisine hiç bir şey almadan iki oğul arasında eşit bir şekilde böldü.

Bu çocuk, bu malları kısa bir sürede belki fahişelerle birlikte çok iğrenç yerlerde yiyip bitirdi. İşsiz kalınca en aşağı meslek olan domuz çobanlığı yaptı, ama yine de yiyecek bulamıyordu. Çünkü genel bir kıtlık vardı. Bu sıkıntılar kendisini doğru yola itti. Bu yüzden babasına dönüp “*baba sana ve Tanrı'ya karşı günah işledim*” demeye karar verdi. Bunlar çocuğun yüreğinde olgunlaşırken babanın yüreği nasıldı? Baba gözleri devamlı yolda oğlunu gözlüyordu. Çünkü Tanrı'nın Sözü şöyle diyor: “*Çocuk daha uzaktayken babası onu gördü, ona acıdı, koşup boy-*

nuna sarıldı ve onu öptü.” “Daha uzaktayken” dediğine göre, demek ki, baba devamlı çocuğunun yolunu özlemlerle gözlüyordu.

Ama burada sözünü etmediğimiz ve genelde toplumun düşüncelerini yansıtan bir şahıs daha var. Sadık olarak babasına hizmet edip devamlı olarak çalışan büyük oğul da var. Kendisini işlerine o kadar vermiş ki, artık yüreğinde ne merhamet ne de şefkat kalmıştır. Hatta belki kardeşi gittiği için kendisi babasına sadık kalmakla sürekli övünüyordu. Bu yüzden babasına adaletsiz davrandığını söyleyerek suçlamada bulundu.

Bakın, belki kendimizi savunursak karşıdaki kişinin gözünde kendimizi haklı çıkarabiliriz. Ama doğru olan bu değildir, çözüm getiren bu değildir. Çözüm getiren şey, alçakgönüllülükle haklarımızdan vazgeçmek ve karşıdaki kişiyi kazanmaktır.

Oğlunuz veya kızınız, belki de eşiniz, gerçekten hiç yapılmaması gereken bir hata yapıp sizi perişan edebilir. Bu hata hem sizi hem de etrafınızdaki akrabalarınızı bile perişan edebilir. Peki, sizin tavrınız ne olacak? Ya sorunu çok kısa yoldan çözüp onu ölmüş olarak kabul edeceksiniz ve sizinle aynı evde yaşasa bile tüm ilişkilerinizi keseceksiniz ya da tam tersi bir davranışla işin uzun veya kısa olmasına bakmadan onu kendiniz için değerli sayacak ve onun için elinizden geleni yapacaksınız.

Bunu yaparken “*ya bu da yapılır mı?*” edası ile değil, “*gel canım, bunun içinden nasıl çıkacağımızı bilmiyorum, ama ne yapılacaksa beraber yapacağız*” diyen bir yürek sergileyeceksin. Elbette ki bu tarz bencil yapımıza çok ters geliyor, ama eğer Tanrı’nın Ruh’uyla hareket edeceksek o zaman bundan sonra böyle davranmamız gerek. Neden? Çünkü bu tarz Tanrı’nın tarzı ve tutumudur. Esas hikâyedeki Baba, hepimizin Babası olan Tanrı’yı simgeler. Kaybolan oğul da bizi temsil eder. Tanrı’nın merhametini hak edecek hiçbir şeyimiz yok, ama Tanrı her zaman için açık kollarla bizi bekliyor. Tanrı haklı olarak bizi cehennem dibine gömebilir, ama O her zaman için sevgi yolunu seçer ve bizi kurtarmak için eğilip elini uzatır. İşte bizi ve ailemizi kurtaracak olan tavır Tanrı’nın bizim için sergilediği bu halim ruhlu sevgi yüreğidir. Tanrısal çizgi esas budur.

Tanrı sayesinde kendisiyle barışık bir kişi doğruların üzerinde hareket edip yaşar. Bu doğrular yukarıda belirttiğim gibi belki kişiyi çok zor durumda bırakacak, belki toplum tarafından kınanacak belki de ailesi tarafından reddedilecek. Ama her zaman doğrudu ve doğrulukta ıstırap, sıkıntı, elem olsa da özgürlük ve huzur vardır. Bu yapıdaki kişi el âlem ne der düşüncesinden ziyade Tanrı ne der düşüncesiyle meşguldür. Bu yüzden evindeki tüm problemler kendisinin çözmesi gereken problemdir ve hiç tereddüt etmeden üzerine gider. Kişiyi toplumun değerleri ve ya düşüncesi doğrultusunda değerlendirip yargılaya-

cağına Tanrı'nın değerliyle sınar ve değerlendirir. Artık kendisi için insanların gözündeki doğrular değil Tanrı'nın gözündeki doğrular aslidir.

Bu yüzden yukarıdaki baba portresi bizim için emsal olmalıdır. Çünkü bu emsal Tanrısal bir emsaldir. Tanrı hiçbir insanın inancına, etnik kimliğine, rengine, cinsiyetine ve ırkına bakmaksızın onu yargılamadan doyurur, onun üzerine yağmurunu yağdırıp güneşini doğurur. Bu demek değildir her insanın gittiği yolu benimser. Hayır, benimsemese de onları sever ve besler.

Bu yüzden sende evladına ne olursa olsun ne yapmışsa yapsın Tanrısal bir şefkatle yaklaşmalısın. Yukarıda belirttiğim gibi belki senin bu sevgin ve şefkatin toplumun gözünde yüzkarası ve utanç verici gelebilir ama sen önce kendi düşüncelerini Tanrı'nın düşünceleriyle sonra, toplumun düşünceleriyle kıyasla. Hangisi doğru ve özgür edicidir göreceksin.

Bir örnek daha anlatayım. Zinada yakalanan bir kadını İsa Mesih'e getirdiler. Musa Peygamber aracılığıyla verilen Şeriat'a göre zina eden kadının taşlanarak öldürülmesi gerekiyordu. Bu yüzden Mesih'i denemek isteyen Yahudi ileri gelenler çok iyi bir fırsat yakalamışlardı. Peki, Mesih'in cevabı ve tavrı ne oldu; bir ona bakalım:

Din bilginleri ve Ferisiler, zina ederken yakalanan bir kadın getirdiler. Kadını orta yere çı-

kararak İsa'ya, "Öğretmen, bu kadın tam zina ederken yakalandı" dediler. "Musa, Yasa'da bize böyle kadınların taşlanması buyurdu, sen ne dersin?" Bunları İsa'yı denemek amacıyla söylüyorlardı; O'nu suçlayabilmek için bir neden arıyorlardı. İsa eğilmiş, parmağıyla toprağa yazı yazıyordu. Durmadan aynı soruyu sormaları üzerine doğruldu ve, "İçinizde kim günahsızsa, ilk taşı o atsın!" dedi. Sonra yine eğildi, toprağa yazmaya başladı. Bunu işittikleri zaman, başta yaşlılar olmak üzere, birer birer dışarı çıkıp İsa'yı yalnız bıraktılar. Kadın ise orta yerde duruyordu. İsa doğrulup ona, "Kadın, nerede onlar? Hiçbiri seni yargılamadı mı?" diye sordu. Kadın, "Hiçbiri, Efendim" dedi. İsa, "Ben de seni yargılamıyorum" dedi. "Git, artık bundan sonra günah işleme!" (İncil: Yuhanna 8:3-11)

Mesih'in günaha tahammül etmesi mümkün değildir. Ama Yahudi ileri gelenlerinin ne kadar samimi-yetsiz ve ikiyüzlü olduklarını biliyordu. Çünkü eğer günah zinaysa, zina eden erkek neredeydi? Eğer siz Yasayı ve Tanrı'nın kutsallığını düşünüyorsanız, erkek için de aynı standardı getirin. Neden sadece kadını getirdiniz? Yukarda ne dediklerine dikkat edin: "Bu kadını tam zina ederken yakaladık" diyorlar. Demek ki erkek de oradaydı. Bununla ne kadar samimiyetten uzak olduklarını gösterdiler. Mesih'in cevabına dikkat edelim: "İçinizden kim günahsızsa

ilk taşı o atsın.” Her birimizin benzer ya da farklı günahları vardır. Kesin olan şu ki, hiçbirimiz masum ve pak değiliz. Ama ne ilginçtir ki, birini yargılarken sanki bizler kusursuz ve hatasız bir eda ile adama var gücümüzle yükleniyoruz. Bu yüzden Mesih şöyle der:

Başkasını yargılamayın ki, siz de yargılanmaysınız. Çünkü nasıl yargılırsanız öyle yargılana-caksınız. Hangi ölçekle verirseniz, aynı ölçekle alacaksınız. Sen neden kardeşinin gözündeki çöpü görürsün de kendi gözündeki merteği fark etmezsin? Kendi gözünde mertek varken kardeşine nasıl, 'İzin ver, gözündeki çöpü çıkarayım' dersin? Seni ikiyüzlü! Önce kendi gözündeki merteği çıkar, o zaman kardeşinin gözündeki çöpü çıkarmak için daha iyi görürsün. (İncil: Matta 7:1-5)

Kendimiz de hatalar yaptığımızı kabul eden bir yürekle karşıdaki insana yaklaşalım. Bu senin eşin olabilir, kızın olabilir senin oğlun olabilir hiç fark etmez. Sen onun bu zor durumunda yanında olup gerçek bir anne baba olabilir, ona sorunlarını göstermekle birlikte çıkış yolunu da gösterebilirsin. Dediğim gibi, Mesih günaha göz yummadı. Ama yargılayanlara kendi gaddar yüreklerini gösterdi. Ardından kadına döndü ve kendi yüreğini göstermenin yanında çıkış yolunu da göstererek “*Git bundan sonra günah işleme*” dedi.

Ne zaman günaha Tanrı'nın gözüyle bakarsak o zaman özgür olacağız. İster kadın ister erkek yapsın zina zinadır. Bunu bu şekilde sorduğunuzda herkesin aynı sözü söyleyeceği kesindir. Evet, doğrudur derler. Peki, neden yapan kişiler ceza olarak aynı şeylerle cezalandırılmıyorlar. Kadın yapınca en hafif ceza boşanma erkek yapınca birileri araya girip onları barıştırıyor. Bu nasıl namus anlayışı anlamak mümkün değildir. Yargı gelecekse sırf bunun için bile Tanrı erkekleri ebediyete kadar cehennemde tutabilir. Yargılarken veya problemi konuşurken ve çözerken adil olalım. Namus standartlarını aşağıya çekmeye hiç kimsenin hakkı yoktur. İster kadın ister erkek olsun zina karşısında aynı tepkiyi gösterirsek o zaman Tanrı'nın arzusu olan kutsal yaşamı yaşayan insanların sayısı kat kat fazla olacaktır. Hem komşumuzun hem de kendi yuvamızın bu kutsallıktan payına düşen huzuru alabilmesi için kendi yüreğimize bakmamız gerekiyor.

Şimdiye kadar kendimizi haklı görerek, haklarımızı savunarak yuvamızı yaşanmaz bir duruma getirdik. Ama şimdi farklı bir yolla, Tanrısal bir çizgiyi izleyerek gerçek barışı sağlamalıyız.

Anne baba olarak hiç tereddüt etmeden *“çocuklarımı çok seviyorum onlar için ne gerekirse yaparım”* sözünü söyleriz. Bunun samimi olduğuna eminim. Onları tehlikelerden, açlıktan ve çıplaklıktan korumak için elinizden geleni yapmaya hazırsınız. Ama gerçek fedakârlık çok daha ileriye gitmeyi gerektirir.

Ekmek ve giyecekleri için gece gündüz çalışmanın ötesinde onları gece gündüz korumak için sabahlara kadar uyanık kalmanın ilerisinde bir şeydir. Doğru ve kurtuluş getiren fedakârlık çocukların yüreğine erişmek onların saygısını ve sevgisini kazanmaktan geçer.

Siz onları, geleceklerini garanti altına alacak bir zenginliğe eriştirebilirsiniz. Ama büyüdüklerinde mutsuz, huzursuz ve yalnızlık içerisinde bir hayat sağlamış olacaksınız. Ama eğer siz onların yüreklerine yatırım yaparsanız belki hiç zengin olamayabilirler ama dünyaya meydan okuyan öz güvenleri baba ve annelerine hayranlıkları, onların dünyada sağlam ve sarsılmadan kalmaları için sağlam kaya üzerine yerleştirdikleri temelleri olacaktır.

Çocuklarınız büyümüş ve yuva kurmuş bile olsalar hiçbir şey için geç değildir. Gidin yapamadıklarınız ve yanlış yaptıklarınızdan dolayı özür dileyin. Bu üstü kapalı “*yavrum sana yaptıklarım için özür diliyorum*” sözü değil, gerçekten telafi eden bir eda ile yüreklerini kazanana kadar uğraşmayı gerektirir. Bu da yaptığının şeyler hakkında teker teker “*sen okuldan zayıf getirdiğinde ben seni çok kötü dövmüştüm, oysa ben sorumluluğumu yerine getirip seninle yeterince ilgilenseydim sen zayıf alacak çocuk değildin*” şekilde her bir incitmenin gündeme gelmesi gerektirir. Bu aylar belki de yıllar sürebilir. Bunun sonucunda çocuğun tamamen iyileşir mi belki değil. Ama işte orada zehirli kanalı kurutmuş olacaksınız.

Çünkü sizin çocuğunuzda sizin davranışlarınızı yüreğinde taşıdığı için aynı zehri çocuklarına akitacaktır. Fakat Siz alçakgönüllü bir şekilde çocuğunuza eğildiğiniz zaman o kanal kuruyacak ve sizin çocuğunuz bu agresif ve kısır hayatın kaynağını görüp kendi çocuğuna apayrı bir davranış sergileyecektir.

Eşiniz için de aynı şey geçerlidir. Hiçbir eş kendi özgür iradesi ile yuvasını yaşanmaz hale getirmek istemez. Onun özgür iradesi önce günahın sonrada çevresindeki günahkârların iradesi aracılığıyla köleştirilmiştir.

Mutluluk her zaman arzuladığımız ama ulaşamadığımız bir şey olmamalıdır. Bu yüzden çocuğunuzla ilgili izlediğiniz yolu eşiniz içinde izleyin. Hangi sözünüz, hangi tavrınız veya şiddetiniz onu hırpalamış ve sizden uzaklara fırlatmıştır.

Af dilerken hiçbir zaman mazeret dile getiremeyiz. Özür dilerken “*ama sende bunu söyledin veya yaptın*” şeklinde gelen bir yapıcılık gururdan gelen bir şeydir ve genelde yaraya merhem olmayacaktır. Alçakgönüllü bir af “*lütfen beni affet sen kesinlikle bunları hak etmiyorsun*” diyen bir yaklaşımdır.

SONSÖZ

Bundan daha doyumlu, bundan daha zevk veren bir yaşam düşünebiliyor musunuz? Düşünün, evden çıktığımız zaman eşinizin arkanızdan kırgın bir yürek değil, mutlu ve sizi öven bir yürek taşıyacağına emin olabilirsiniz. Sadece eşiniz değil çocuklarınızın da her yerde sizi utandırmayıp güzel ve düşünceli davranışlarla başınızın tacı olarak davranacaklarına eminsiniz.

Eski hayatınızda olduğu gibi, iş arkadaşlarıyla farklı, akrabalarla farklı, eşiyile farklı ve çelişkili davranan kişi değil, aksine tutarlı ve tatlı bir karaktere sahip olarak emin adımlarla ilerleyen birisiniz. Artık söylediklerinizle yaptıklarınız birbirini tam olarak tutar; insanlar size iftira atsalar bile kendinizden tam olarak eminsiniz. En önemlisi de kendi içinizde müthiş bir huzur ve esenlik olur, çünkü hayatınızın her alanının uyum içinde olduğunu bilirsiniz.

Bugün yarın birisinin, çoktan saklamaya çalıştığınız eski bir günahınızı yüzünüze vurmayaacağına eminsiniz. Çünkü hayatınızda artık yalan kalmamıştır; her şeyiniz şeffaf ve açıktır. İşte korkusuz, doyumlu ve dünyaya meydan okuyan hayat budur!

İnanın dünyanın servetine sahip olsanız, herkes size hizmet eden durumda olsa dahi bundan daha mutlu olamazsınız. İsa Mesih İncil’de şöyle dedi: “*İnsan bütün dünyayı kazanıp da canını yitirirse, canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur?*” (Luka 9:25)

Bizim gerçeğimiz budur. Nice zengin ve varlıklı insanlar geldi gitti, hayatlarının sonuna baktığımızda genel çoğunluğu ya bunalıma girip intihar ediyorlar ya da yüzlerinde sanki dünyanın elemi gösteriyorlar. Neden? Çünkü söyledikleri, düşündükleri ve yaptıkları birbirini tutmayan bir yapıda yaşadılar. Bu da onları, altında ezildikleri yanlışlıkların içerisine götürüp günaha esir etti.

Böyle bir insanın yüreği kederli ve ömrü kısadır. Yüreği mutlu olan bir insanın ömrü uzun olur. Yüreğin mutlu olması kendimizle barışık olmamıza bağlıdır. Doyumlu yaşamın işareti çocuklarımız ve çevremizle barışık olmamızdır. Yüreğimiz, konuştuğumuz ve yaptıklarımız birbiriyle çelişmiyorsa biz gerçekten mutluluğu yakaladık demektir.

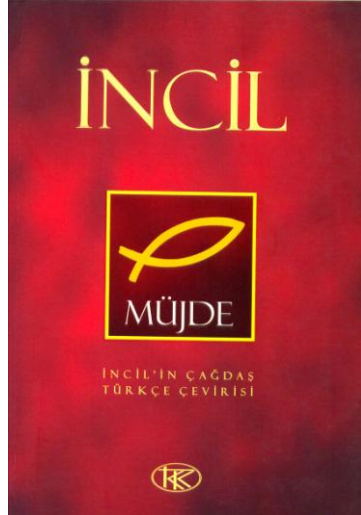
Sizce bu imkânsız mı?

Ben bunun imkânsız olmadığını gördüm.

Yararlanabileceğiniz Diğer Kaynaklar

Hristiyanlık konusunda daha geniş bilgi edinmek isteyenler okuyucularımız, eğer hala İncil'i okumamışlarsa öncelikle İncil'i okumalarını öneriyoruz. İncil'i ücretsiz olarak şu adresten temin edebilirsiniz:

**Kutsal Kitap Araştırma
Merkezi**
P.K. 224, Kadıköy
İstanbul
T: 0216 418 79 07

Diyarbakır Kilisesi'nin katkılarıyla yayınlanan ve **Can Nuroğlu**'nun yazdığı "**Hey Gavur, Anlatsana...**" ve **Yeter ki İnsan Olsun!** adlı kitapları da okumanızı öneriyoruz:

Diyarbakır Kilisesi
Lalebey Mah. Ana Sk.
No: 35 Urfakapı
Diyarbakır
Tel. 0 412 224 67 46
E-mail:
dbkilisesi@yahoo.com
www.diyarbakirkilisesi.com

